

STUDIA CRITICA ET EPICRITICA IN PINDARUM

SCRIPSIT

H. VAN HERWERDEN

TRAIECTI AD RHENUM
APUD J. L. BEIJERS
MDCCCLXXXIV.

W. oct.

1158

W. 8° 1158

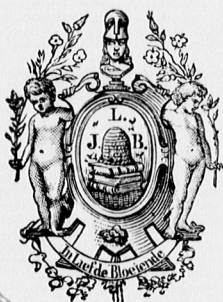
STUDIA PINDARICA.

.....
LUGD.-BAT., TYP. L. VAN NIFTERIK HZ.

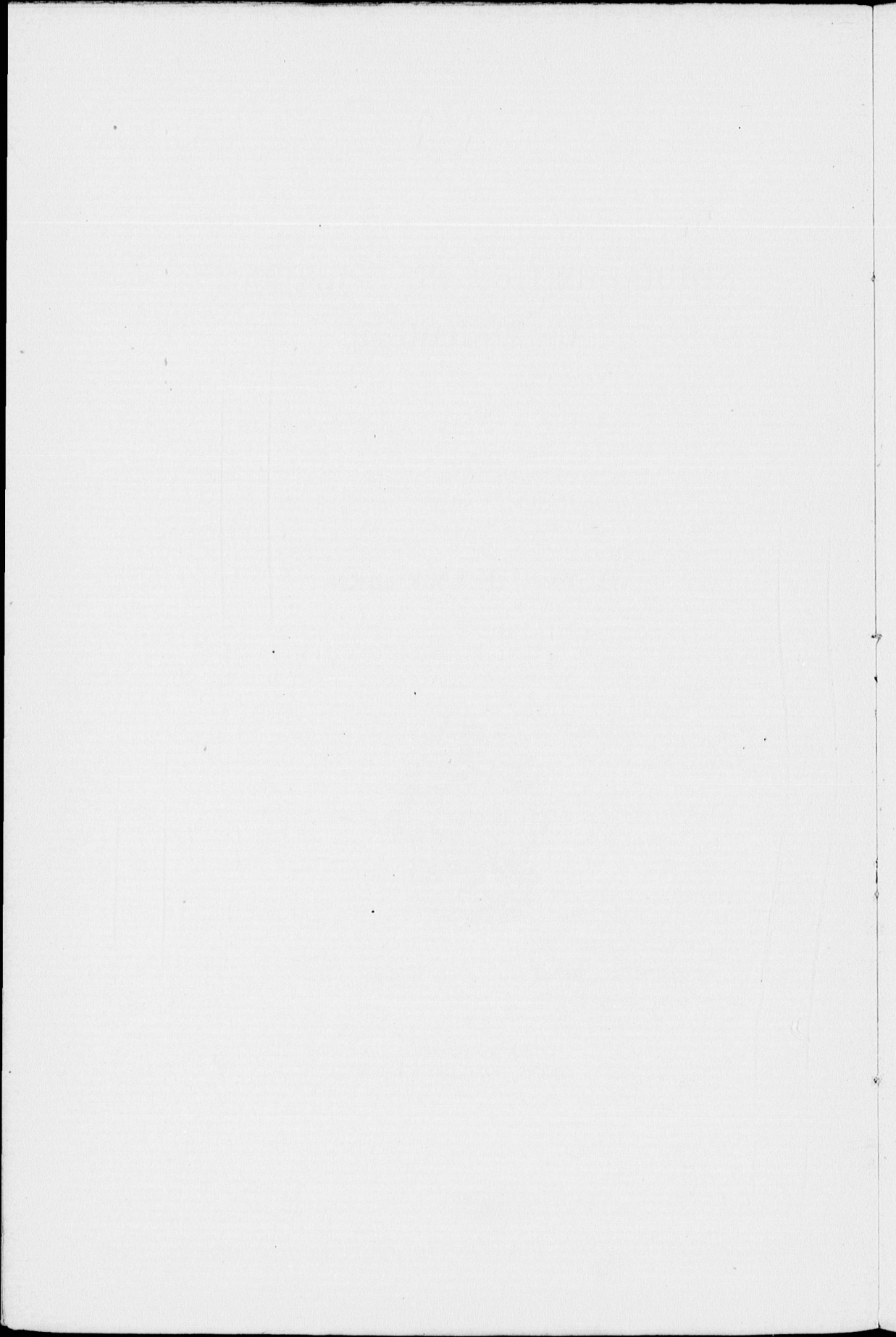
STUDIA CRITICA ET EPICRITICA IN PINDARUM

SCRIPSIT

H. VAN HERWERDEN

TRAIECTI AD RHENUM
APUD J. L. BEIJERS
MDCCCLXXXIV.

Posteaquam in supplementis annalium philologicorum scripsi Pindarica, quae inde seorsum expressa Lipsiae prodierunt apud Teubnerum a. 1882, Pindarum saepius intenta mente legi atque relegi, neque est facile ullus poeta Graecus, quocum maiorem familiaritatem contraxi quam cum summo poeta Thebano. Inde factum ut, licet haudquaquam sim nescius quot et quantis difficultatibus prematur crisis Pindarica, iterum vel potius tertium (paucos enim locos iam a. 1870 tetigi in Miscellaneis criticis in lyricos Gr., quae accedunt animadversionibus philologicis meis ad Theognidem) in hanc palaestram audeam descendere, una cum novis inventis (ut omnis meae in Pindarum operae unus conspectus sit) compendiose repetiturus, quae alibi scripta nondum mihi displicuerint. In crisi autem hac Pindarica semper quam maxime poteram id egi, ut Pindarum ex se ipso et interpretarer et emendarem, rarissime aliorum poetarum usus testimoniis et, ubi ipsum poetam testem producere non poteram, semper mihi diffidens.

Olymp. I 3.

εἰ δ' ἄεθλα γαρεύεν

ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,

μηκέτ' ἀελίου σκόπει

ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἀμέρῃ φευννὸν ἄτρον ἐρήμας δι' αἰθέρος,

μηδ' Ὀλυμπία ἀγῶνα φέρτερον αὐδ' ἄσομεν.

Nuperrime Naber Mnem. 1884, pag. 25 sqq., non ferens quam cum Hartungio aliisque in Pindaricis meis p. 1 statuebam coniunctivi formam Homericam, scribendum proposuit *αὔδα σὺ μοι* addens „nec certe quisquam dicit (dicet?) eam medicinam nimis violentam esse.”

Quidquid alii dicturi sunt, ego non dicam. Facillime enim *αὐδάτομεν* nasci potuit ex *αὐδάτομαι* (quam confusionem videbis in lectionum varietate apud Bergkium ad O. II 92), hoc vero ex *αὔδα σὺ μοι*. De remedii igitur lenitate convenit mihi cum amico, de novandi necessitate non item. Teneo enim quod tunc dicebam, nec refellitur a Nabero, O. VI 24 ἔφρα — βάτομεν ἔκχον, ἴκωμαι δὲ κτέ. prius verbum non aliter quam posterius coniunctivum esse admodum videri probabile. Nam cum mutatae huius coniunctionis nullo praesertim intervallo structura omni exemplo caret, tum nullus est Pindari locus, ubi cum futuro, quod rarissime fecit Homerus, ἔφρα iunctum esse constet. De coniunctivo praeter h. l. constat ex O. XIV 22, P. I 72, IV 92, coniunctivus esse potest *αἰνέσω* O. VII 15, et controversa est verbi corrupti *κελαδέητε* correctio P. XI 9, ubi Heyne *κελαδέησετε* coniecit, ego haud dubitem Bergkium sequi corrigentem *κελαδέητον*. Quod autem etiam I. VIII (VII) 9 *δαμωσόμεθα* habui pro coniunctivo, id non feci, ut innuit amicus, propter scholiastae auctoritatem, quam in rebus grammaticis iuxta cum Nabero vilipendo, sed propter eam ipsam sanam rationem, ad quam provocat. Nempe huius loci ea ratio est ut, si interpreti optio detur inter utrumque modum, vix quemquam repertum iri putem, quin coniunctivum prae futuro amplectatur. Quam meam opinionem, quae est omnium, ni fallor, interpretum, ut refutaret, Nabero adducendi fuerant loci ex antiquis poetis Graecis, potissimum ex ipso Pindaro, non ex Horatio, iique tales ut nihil quidquam probent, siquidem ibi quod ipse facturus est disertissime opponitur iis quae alios facere

iubet, quod non cadit in locum Pindaricum, ubi ab initio ad finem se ipsum cum civibus suis hortatur scribens: ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων λυθέντες // μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσσωμεν τεφάνων, μήτε κἄδεα θεράπευε, παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν // γλυκύ τι δαμώσμεθα καὶ μετὰ πόνον. In hoc ipso vero loco verba πέσσωμεν — θεράπευε non ita leve habent momentum, quo loco nostro tueamur librorum lectionem σκοπεῖ — αὐδάσομεν. Scire autem pervelim, quid habeat absurdi aut sanae rationi (cuius me quoque participem esse autumo) contrarium, statuere Pindarum, qui tot alia ab Homero mutuatus sit, ubi metrum suaderet, subinde veterem illum coniunctivum adhibuisse. Nonne Solon, ut hoc utar, cecinit:

Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
ἰμερτῆς, χαλεπὸν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι?

Amici igitur coniecturam, quamvis lenem et acute excogitatam, necessariam esse dubito, et librorum lectionem eo libentius retinebo quod, licet ultima singulorum versuum syllaba sit anceps, observavi tamen plerumque vel ultimae syllabae quantitatem in stropharum et antistropharum Pindaricarum versibus antitheticis esse eandem. Nam si recte calculos subdixi, in omnibus epiniciis versus antithetici hac in re sibi respondent 615 vices, i. e. paene bis saepius quam non respondent, discrepantes 365 vices. Quam proportionem haec tabella declarat:

Olymp. carm.	. . .	187 : 122
Pythi.	„ . . .	227 : 106
Nemeic.	„ . . .	118 : 90
Isthmiac.		83 : 47.

In multis autem carminibus proportio est longe gravior, velut in O. VII, ubi ista syllaba vicies quinquies est eadem, quinquies tantum discrepat. Quae observatio hanc saltem habet utilitatem, ut in versuum finibus hic illic

optare possimus inter Infinitivi terminationes EN et EIN, quarum utraque poeta usus est, velut in ipso quem tractamus loco praeoptem formam γάρυειν propter vs. antitheticum 14. Ipsius poetae litteratura ΓΑΡΤΕΝ significabat utrumvis.

Sed utut de hac observatione, quam urgere nolim, iudicabitur, saltem non eam habet vim ut mordicus retineam δωρήσεται, pro quo fieri potest ut recte Naber coniecerit δωρήσατο O. VII 3.

V. 50. τραπέζαισι τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν
σέθεν διεδάσαντο καὶ Φάγον.

Dett. libri δεύματα. Cl. Hesychio s. v. δάσματα διαμερίσματα, conieci: δάσματα κρεῶν διεδάσαντο periphrastice dictum pro κρέα διεδάσαντο Pindar. 4. Ibidem v. 58 suspicabar: τὸν αἰεὶ μενοιῶν κεφαλᾶν (pro κεφαλᾶς) βαλεῖν εὐφροσύνης ἀλλάται et dubitabundus F' δῖων pro μενοιῶν. De digamma apud Pindarum egi p. 5 et de sequentium verborum interpretatione p. 6 sq. Scholiastae ad v. 71 ἄθλον reddidi pro ἄθλος.

V. 115. εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν
ἐμέ τε τοσσάδε νικηφόροις
ὁμιλεῖν πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἑλλαντας ἔοντα παντᾶ.

Schol. τοῦτον ὃν ζῶμεν χρόνον. Non haererem, si in praegressis aut sequentibus opponeretur vita apud inferos. Nunc de eo, qui hucusque ὑψοῦ ἐπάτησεν, expectabam potius:

εἴη σέ τε λοιπὸν ὑψοῦ χρόνον πατεῖν κτέ.

Cf. 97 sqq. In sequenti vs. τοσσάδε non potest significare τοσσόνδε χρόνον, ut visum est Dissenio, sed procul dubio recte iam Boeckh interpretatus est κατὰ τοσσόνδε, haud minus quam tu alte incedens. — De positione apud Pindarum et vocalium quarundam quantitate egi Pindar. 7 sq.

Olymp. II 19. ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει
(1. θνᾶσκει) παλίγκοτον δαμασθέν.

Naber mavult ἐσθλῶ, non ego. Nam non omne gaudiorum genus id habet, ut calamitatis adducat oblivionem, quam rem homines quotidie docemur, sed tantummodo ἐσλῶν χαρμάτων hoc proprium est.

Vs. 30.

ἤτοι βροτῶν γε κέκριται

πεῖρας οὐ τι θανάτου

οὐδ' ἀτύχιμον ἡμέραν ὁπότε παῖδ' ἀελίου

ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν.

Cum Nabero hic malim βροτῶ, deinde melius haec verba intellegam, si pro ὁπότε rescripseris πότερα: nec nobis constat utrum solis filium diem tranquillum intemerata felicitate finire contingat, i.e. mane nescimus an ad vesperam perduratura sit felicitas. Etenim ὁπότε si legimus, cum bis idem poeta dixit, tum mire solus dies ultimus παῖς ἡελίου audit. Ἀμφίβολον δέ, ait vetus Scholiasta, πότερον αὐτῷ ὁ λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου· οὐδὲ ὁπότε τελευτήσομεν τὴν ἐσχάτην ἡμέραν· ἢ ὅτι ἀθροῦβως ἐν τῷ τοῦ ζῆν χρόνῳ· οὕτω δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἀκούει. Qua amphibolia rescripto πότερα liberamur. Elliptice saepe πότερον, ut Latinum utrum, usurpari nemo docendus est. Hanc coniecturam iam protuli in Animadversionibus philol. ad Theognidem a. 1870 Trai. a. Rh. ap. Beyers p. 75.

V. 43. νέοις ἐν ἀέθλοις — τιμώμενος.

Pindar. 8 legi iussi νέων, eandem rationem loci Euripidei Med. 48 esse recte negans. Ibidem v. 56 conieci εὔ (cum Rauchensteinio) δὲ νιν ἔχων τις οἷσει τὸ μέλλον, ὅτι κτέ., illud qui habet aequo animo feret futurum, i.e. mortis formidine non agitabitur, quod cett. V. 62 pro-

babam Madvigii coniecturam *κείναν* pro *κεινάν*, repudiato *ἐργεος*, quod pro *ἐν χερὸς* infeliciter substitui iussit Bergk et (pag. 9) v. 87 *γαρύετε* conieci pro *γαρύετον*.

V. 67. Apud inferos ἀπονέφερον ἐσλοὶ δέκονται βίωτον· οὐ χθόνα ταρασσόντες ἐν χερὸς ἀκμῆ· οὐδὲ πόντιον ὕδωρ. Equidem non video cur cum Nabero reponamus *χαράσσοντες*, nam pro turbandi verbo militare mihi videtur ἐν χερὸς ἀκμῆ et qui opponitur ἀπονέφερος beatorum βίωτος. Melius fortasse Bergk *χαράσσειν* substituit P. XI 47 *Φωνάν*, ὅπ' ἄργυρον ἄλλοτ' ἄλλα ταρασσέμεν, quod ibi sane ferri nequit.

V. 70.

ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,

τὰ μὲν χερσὶθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει.

ῥρμοῖσι τῶν χέρεος ἀναπλέκοντι καὶ τεφάνοις.

Bergk repudiatis Boeckhii et Karsteni coniecturis *κεφαλᾶς* vel *κροτάφους* pro *τεφάνοις*, nemini facile persuadebit ipse corrigens:

ῥρμοῖς ἐ τῶν χέρεος ἀναπλέκοντι καὶ τεφάνοις,

ut *ῥρμοῖς* et *τεφάνοις* sint Accusativi Aeolici. Nam abiectae consonantis praepositionis ἐκ nullum in Graeca poesi usquam vestigium repertum est, neque in ea scriptura aptum est verbum compositum *ἀναπλέκειν*, quod ut *ἀναδεῖν* de redimiendo capite usurpari assolet. Melius saltem coniecisset:

ῥρμοῖς σφε τῶν χέρεος ἀναπλέκοντι καὶ τεφάνοις,

horum florum sertis et corollis manus eos redimiunt. Cum hoc loco componatur P. X 40.

V. 95.

ἀλλ' αἶνον ἐπέβα κόρος

οὐ δίκην συναντόμενος, ἀλλὰ μάργων ὅπ' ἀνδρῶν,

τὸ λαλαγῆσαι θέλων κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς ἔργοις.

Non male Naber $\phi\iota\lambda\omega\upsilon$ coniecit pro $\theta\acute{\epsilon}\lambda\omega\nu$. Ipse Pindar. pag. 9 proposueram:

$\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}, \mu\acute{\alpha}\rho\gamma\omega\nu \gamma\grave{\alpha}\rho \acute{\alpha}\nu\delta\rho\omega\upsilon$
 $\tau\acute{o} \lambda\alpha\lambda\alpha\gamma\eta\sigma\alpha\iota, \theta\acute{\epsilon}\lambda\omega\nu \kappa\rho\acute{\upsilon}\phi\omicron\nu \tau\iota\theta\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu \kappa\tau\acute{\epsilon}.$

Ἄλλ᾽ — γὰρ plerumque quidem apud nostrum est ellipticum, sed cf. P. 1 85

$\acute{\alpha}\lambda\lambda' \delta\mu\omega\varsigma, \kappa\rho\acute{\epsilon}\sigma\sigma\omega\nu \gamma\grave{\alpha}\rho \omicron\iota\kappa\tau\iota\rho\mu\omicron\upsilon \Phi\theta\acute{o}\nu\omicron\varsigma,$
 $\mu\grave{\eta} \pi\alpha\rho\acute{\iota}\epsilon\iota \kappa\alpha\lambda\acute{\alpha}.$

Olymp. III. 3.

$\text{Μοῖσα δ' οὕτω ποί παρῆσα μοι νεοσίγαλον εὐρόντι τρόπον}$
 $\Delta\omega\rho\acute{\iota}\omega \Phi\acute{\omega}\nu\alpha\nu \acute{\epsilon}\nu\alpha\rho\mu\acute{o}\xi\alpha\iota \pi\epsilon\delta\acute{\iota}\lambda\omega.$

Admodum mihi placet Naberi coniectura οὔτω μοι παρ-
 εσίγη, nec sane displicet quod vs. 25 pro depravato πορεύειν
 coniecit περαινειν, sed minime idem mihi persuasit vs. 14
 corrigi iubens:

$\omicron\upsilon \mu\eta\nu \delta\iota\acute{\omega}\xi\omega \kappa\epsilon\iota\nu\acute{o}\varsigma \xi\mu\mu\epsilon\nu$
 pro $\omicron\upsilon \mu\iota\nu (\nu\iota\nu) \delta\iota\acute{\omega}\xi\omega \kappa\epsilon\iota\nu\acute{o}\varsigma \epsilon\acute{\iota}\eta\nu.$

Nam etsi pars librorum habet $\mu\eta\nu$, constanter Pindarus
 usus est forma Dorica $\mu\acute{\alpha}\nu$, quod nemo melius novit quam
 ipse Naber. Sed vel si $\mu\acute{\alpha}\nu$ reponimus, nequaquam proba-
 bilis mihi videtur medicina, qua summus poeta dicere iubetur
 scilicet se non studiose sectaturum esse stulti-
 tiam, quasi vero quisquam mortalium reperiatur, qui dedita
 opera id faciat; ut taceam nusquam, quod sciam, a verbo
 $\delta\iota\acute{\omega}\kappa\epsilon\iota\nu$ suspensum esse infinitivum sine articulo. Ceterum procul
 hodie absum, ut Optativum sine particula conditionali defen-
 dam, quem hic ferri non posse iam Hartung intellexit, non
 ita male suspicatus $\omicron\upsilon \mu\iota\nu (\mu\acute{\alpha}\nu?) \delta\iota\acute{\omega}\xi\omega \kappa\epsilon\acute{\iota}\tau\omicron\varsigma \delta\varsigma \epsilon\acute{\iota}\eta.$
 Ad formam Homericam $\epsilon\acute{\iota}\eta$ pro $\acute{\iota}\omicron\iota$ cf. Ω 139, ξ 496.

Nec male dictum foret, ut arbitror:

$\omicron\upsilon \mu\acute{\alpha}\nu \delta\iota\acute{\omega}\xi\omega \kappa\epsilon\iota\nu\acute{o}\nu \omicron\acute{\iota}\mu\omicron\nu.$

Sed quod satis certum sit, frustra quaero. — In verbis modo praegressis Pindar. p. 9. commendavi nonnullorum librorum lectionem αἰδοιέσσαντο et P. IX 58 omnium codium scripturam κρατίσαν pro αἰδοιέσαντο et κράτισον.

V. 31. πνοιᾶς ἔπιθεν Βορέα.

Pessime Bergk soloecum Dativum pro πνοιᾶς, quod unus habet codex novicius, retinuit ob librorum scilicet auctoritatem. Quasi vero non constanter ᾱ αἰ et αυ a librariis confundantur et sit ulla in his minutiis librorum auctoritas.

Olymp. IV 19 οὐ ψεύδει τέγω λόγον.

Post enumeratas victoris virtutes potius expectabam:

οὐ ψεύδει τέγω λόγον.

O. VI 21 μαρτυρήσω est nunc et semper testabor, neque huc pertinet O. VII. 20 ἐβελήσω, dictum ut saepe βουλήσομαι. Cf. Pindar. p. 11.

Olymp. V. 7 τὴν δὲ κῦδος ἀβρόν

νικάσας ἀνέθηκε.

Naber p. 41 sq. „Potestne quis in certaminibus ἀρασθαι κῦδος ἀβρόν? Credebam omnem ἀβρότητα ab illis ludis longe abesse. Sic tamen I. I. 50 et O. V. 7. Dicerem sine controversia verum esse κῦδος ἀδρόν, sed id me retinet quod apud veteres poetas adiectivum non reperio.” Abest sane ab ipsis certaminibus ἀβρότης. sed minime abest a gloria victoris. Ἀβρός Pindaro saepius est splendidus, felix. P. III 110 εἰ δέ μοι πότμον θεὸς ἀβρόν δρέξαι. P. VIII 88 ὁ δὲ καλὸν τι νέον λαχὼν ἀβρότατος ἐπὶ μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται ὑποπτέροις ἀνορέαις, ubi recte scholiasta intellexit εὐδαιμονίας, neque aliter intelligo P. IX 34 Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρότατος. Cf. etiam I. VIII 74, ubi victoriae praemium audit ἀβρός μυρσίνης στέφανος, et fr. II, 1. Si quid mutandum foret, potius corri-

gerem ἄκρον quam ἀδρόν, sed prorsus nihil est in tradita lectione, quod merito quisquam vituperet.

V. 10. ἀείδει μὲν ἄλτος ἄγνόν τὸ τεὸν κτέ.

Verissime Hecker ἀέξει, ut arbitror, licet fortasse cogitari quoque possit de reponendo ἀείρει. O. IX 20

ὅθεν τριφάνων ἄωτοι κλυτὰν

Λοκρῶν ἐπαείρουσι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

Olymp. VI 7. ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀγῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς. Male interpretes iungunt ἐπικύρσαις ἐν ἀοιδαῖς, nam ita abesse debuérat praepositio. Verte: nactus cives non invidios (copiosos) in cantibus iucundis. Pindar. 10.

Olymp. V 12. Conieci: Ἀγησίᾳ, τὴν δ' αἶνος ἐτοῖμος, ὃν ἐν δίκῃ (pro ἐν δίκῃ) // ἀπὸ γλώσσας Ἀδρατος — ἐφθέγγετο. Ibidem.

V. 15. ἐπτα δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων.

Naber pag. 30 merito repudiatis, sed iusto acerbius vituperatis, sex virorum doctorum coniecturis, ipse id proposuit quod nemo Pindari admirator a summa poeta dici potuisse sibi persuadebit τέλος θέντων, quod si in omnibus libris legeretur, ut χαμαιζήλον et ἀπειρόκαλον, haud minus suspectum iudicarem quam quod nunc scriptum exstat. Quasi vero eiusmodi lectioni praesidio sit id quod, allatum a Nabero, magnifice poeta dixit O. II 15 οὐδ' ἂν χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλους.

Poeticum saltem est et Pindaricum quod proposui in Pindaricis p. 10:

ἐπτα δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τε δαίσιθέντων,

septem deinde rogis cadaveribusque igne voratis, cl. N. IX. 24, ubi est de eadem re: ἐπτα γὰρ δαίσαντο πυρὰ νιογυίους Φάτας et Eurip. Heracl. 914 τὸν Ἀΐδα δόμον

κατέβα δεινῶ Φλογὶ δαίσεις. Nam propter vocabuli πυρά originem poetam dativum πυρί vel Φλογί omittere potuisse, non est quod dubitemus. Lenissima autem haec quoque est mutatio, siquidem litteras Δ et Λ et propter sequiorum pronuntiationem diphthongum αῖ et vocalem ε perpetuo confundi a librariis constat. Nabero si sua placet coniectura, non intellego cur tanto opere ei displiceat Bernhardyana, quae cum reliquis „nauseam ei creans” tamen eodem fere redit. Nam si unus ei displicet rogos, eodem iure πυραῖς scribere licet.

Olymp. VI. 61.

ἀντεφθέγγατο δ' ἀρτιπῆς

πατρία ὅσσα μετέλλαπέν τε νιν. "Ορσο, τέκος, κτέ.

Tres critici (Hermann, Hartung, Rauchenstein) reponentes μεταλλάσσαντι a quo tandem verbo istum Aoristum derivarint, prorsus me latet. Nam a μεταλλάσσω fit μεταλλάξαντι, a μεταλλάῃν vero μεταλλάσαντι, et verbum μεταλλάζω, a quo solo eiusmodi Aoristus formari potuit, nullum umquam existit. Si μεταλλάῃν huic loco satis aptum est, non male Rauchenstein, dummodo unum sigma deleveris, coniecisse videtur μεταλλάσ[σ]αντί Fin. "Ορσο, κτέ.

Prorsus certe repudianda Bergkii coniectura :

μετάνυσσέν τε νιν κτέ.

Paullo ante, v. 58, una inserta litterula scripserim :

Ἄλφεῶ μέσσω < γ > καταβὰς ἐκάλεσσε Ποσειδᾶν κτέ.

Cf. N. I 38.

14 V. 86. ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλίδι, εὐανθὴς Μετώπα,
πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματᾶσι πλέκων
ποικίλον ὕμνον.

Mezger pag. 141 scribit „Metope, die Tochter des Arcadischen Flussgottes Ladon, heisst die Nymphe eines gleichnamigen Wassers in der Nähe von Stymphalis; sie gebar dem böotischen Asopos die Thebe. Hinter ἔτικτεν ist ein Punct zu machen, τᾶς = ταύτας, sc. Μέτωπης, πίομαι „ich will trinken“ nämlich um mich durch ihr Wasser begeistern zu lassen — so auch Hartung. Der Zusammenhang von V. 82—87 ist folgender: Als ein Sohn der ritterlichen Thebe besinge ich gerne kriegerische Männer; dazu fühle ich mich jetzt aber ganz besonders angeregt, wo es gibt einen siegreichen Arkader zu verherrlichen, denn auch ich bin ein halber Arcader, da Metope die Mutter der Thebe in Stymphalos zu hause ist, zu ihr will ich mich darum begeben, um mich von ihrem Wasser begeistern zu lassen.”

Haec difficilis loci interpretatio, in quo expediendo et emendando multus est Bergk in ed. IV, Nabero evertenda fuerat, antequam proponeret coniecturam suam πίνομεν — πλέκειν. Mihi de hoc loco non prorsus quidem liquet, sed nec possum nec volo refutare Mezgerum, quem de Aenea (v. 88) vide pag. 122 sq.

V. 78. ἐδῶρῃσαν θεῶν κάρυκα.

Metrum Pindaro permittebat ut scriberet ἐδῶρῃσαντο, admissa synizesi in vocabulo sequenti, quemadmodum correctum est in codice A, et frustra quaero cur hoc loco non scripsisse censendus sit, quod omnium usu teritur et ab ipsius sermone non abhorret. cf. P. IX 57. O. VII 3. Scio apud Hesiodum hodie semel legi formam activam Opp. 81 sq., sed locus est manifesto spurius.

V. 97. Pro θράυσοι cur potius θράύσαι cum Hermanno, vel fortasse etiam melius θράύοι legam quam θράσσοι cum Boeckhio, dixi Pindar 10 sq., cl. Eurip. Herc. 776.

Olymp. VII 9. ἱλάσκομαι, natum ex ἱλαος, significare nequit, quod sumunt Scholiastam secuti interpretes, ἱλαροὺς ποιῶ, εὐφραίνω, sed hic est quod semper et ubique, ἱλάους ποιοῦμαι, propitios mihi reddo, tanquam deos, quos hymnis honoramus. Olympionicos divinis paene honoribus Graeci prosequabantur. Pindar. 11.

V. 58. ἀπεόντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου.

Ante hos quatuordecim annos in *Animadversionibus* phil. ad Theognidem pag. 75 dixi Pindarum videri mihi scripsisse ἔνριψεν, quam coniecturam nunc repetit Naber. In Pindaricis fortasse ideo non feci mentionem, quod coeperam dubitare hocne verius esset, an ἤνεικεν. Nunc cum in idem inciderit Naber, maiore fiducia repeto quod olim repperi.

V. 73. Κάμιρον pro Κάμειρον ex vetustis titulis restitui Pind. 11.

V. 93 μὴ κρύπτε κοινὸν σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάναντος.

Quid requirat sententia, sensit scholiasta: μὴ κρύπτε τὸ κοινὸν καὶ διὰ δὴ λον τοῖς πολλοῖς τ. K. γένος, sed depravatam lectionem interpretatus est. Verum videtur κλεινόν, quod cum καινόν et κοινόν confundi assolet. Pind. 11.

V. 52. ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἐρπόντεσσι θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον.

Ambigi potest utrum recte Alexandrini vocem ΖΩΟΙCIN hoc accentu donaverint, an poeta potius voluerit participium ζώοισιν. Dubites enim adhibito loco I. VII 30:

ἄσων γενεῇ μέγιστον κλέος αὖξων

ζώων τ' ἀπὸ καὶ θανών, i. e. καὶ ἀποθανών.

Cf. Soph. O. C. 390. Ant. 210. 852. Tr. 73. 806. 1111. 1163. Ai. 1385. Ph. 412 (ubi tamen malim οὐκ ἦν ἔτι ζώας). Aesch. Sept. 1034. Ag. 630. Ch. 886. 915. 1043. Fr. 133, al. Sed vide I. III 10 μαρτύρια φθιμένων ζώων τε φωτῶν. Cum

igitur poetae Attici in talibus participium adiectivo praeferant, Pindarum utrumque sine discrimine adhibuisse apparet.

Olymp. VIII 11. ἔσπητ'. Portentosae formae fidem denegans Pind. 11 hic substituebam ἄν σπῆτ', O. IX 83 et P. 17 σύσποιτο pro ἔσποιτο, O. V 63 cum Bergkio (ed. II) ἔπραθον σπόμενοι pro πράθον ἐσπόμενοι. I. VI 17 conieci προσενέπω ἀνδρὲς Φιλτάτου // σπέσθαι κλυταῖς Μοῖραις ἐφετμαῖς pro προσενέπω ἐσπέσθαι κλυταῖς // ἀνδρὲς Φίλου M. ἔ., aut αἰδεῖσθαι pro ἐσπέσθαι et ἐφετμαῖς (Acc. Aeol.) pro ἐφετμαῖς. Verum si vidi, verbum compositum συνέπεσθαι, quod hodie apud Pindarum non legitur, bis oblitteratum est. In iis quae Pind. l. l. ad vs. 81 annotavi calami lapsu bis Alcimedontis pro Alcimedontis nomine legi animadverto.

V. 54. εἰ δ' ἐγὼ Μιλησίᾳ ἐξ ἀγενεῖων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ.
Teneo quod conieci olim ad Theognidem pag. 75: εἰ δ' ἐμῷ — κῦδος ἀνέδραμεν ὕμνῳ. Barbarum est ἀνέδραπον.

V. 41. ἔννεπε δ' ἀντίον ὄρμαίνων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων.
Placet nupera Fritschii coniectura ἀμφαίνων, in quam et ipse incideram.

Olymp. IX 78. Cum Nabero suspectum habeo verbum traditum ταξιοῦσθαι. Nam cum altum apud grammaticos de tam miro vocabulo est silentium, tum analogia destitutum videtur, siquidem verba in ὧν ab adiectivis, non a substantivis, formari assolent. Ceterum satis apta est scholiastae interpretatio παρατάττεσθαι, nec quod substituam reperio, nam de ἀντιοῦσθαι, de quo cogitavit Naber, ne cogitari quidem posse manifestum est. Vid. Addenda.

Idem vir doctus de σφετέρης h. l. disputans pag. 32 sq. attulit notum Aeschylī locum e Persis vs. 900:

καὶ τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλῆρον Ἰαόνιον πολυάνδρους
Ἑλλάνων ἐκράτυνε σφετέραις Φρεσίν

(quod enim apud Naberum legitur *χερσίν* pro *Φρεσίν*, ipsius error est), ubi numeri *σφετέραις* depravatam esse evincunt. Nondum me poenitet coniecturae, quam olim protuli, Aeschylum dedisse *σοφαῖς Φρεσίν*.

Idem deinde reprehendit scholiastam ad P. VIII 66 sq. annotantem: τὸ δὲ ὕμαῖς ἀντὶ τοῦ ταῖς σαῖς, καὶ πλεονάζει τούτῳ ὁ Πίνδαρος. Equidem Scholiastam sua vineta, ut ait Naber, caedentem nihil moror (addit enim *τιμᾶται δὲ σφόδρα ἐν Αἰγίνῃ Ἀπόλλων καὶ Ἀρτεμις*), sed tamen de omni sana, i. e. simplici nec artificiosa, interpretatione actum esse contendo, nisi ὕμαῖς pro σαῖς dictum sit in loco, qualis hic est:

νῦν δ', ἐκαταβόλε, πάνδικον
ναὸν εὐκλέα διανέμων
Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
τὸ μὲν μέγιστον τόθι χαρμάτων
ᾧπασα, οἶκοι δὲ πρόσθεν ἄρπαλέαν δόσιν
πεντακελίου σὺν ἑορταῖς ὕμαῖς ἐπάγαγε, ᾧ
νᾶξ, κτέ.

praesertim ubi constat, quod non negat ipse Naber, Pindarum quinquies *σφέτερος* usurpasse pro *φόρ*. Sed multo minus sentio vim argumenti, quo amicus utitur ad demonstrandum Pindarum, canentem P. VII 17 *νῆκαι* — ᾧ *Μεγάκλεες*, ὕμαί τε καὶ προγόνων, non usurpasse ὕμαί pro σαί, quae non Dindorfii tantum et Leop. Schmidtii, sed omnium, quod sciam, interpretum hodie sententia est. Nempe poeta, verba sunt Naber, simul cum Megacle etiam maiores eius alloquitur. Quid quaeso ad rem? Si poeta dixisset: *νῆκαι* —, ᾧ *Μεγάκλεες*, σαί τε καὶ ὕμαί, ᾧ πρόγονοι *Μεγάκλεος*, re vera pronomine ὕμός, ut vulgo ὕμέτερος, de pluribus usus esset, nunc vero haud dubie usurpavit pro *σός*,

nisi forte putas Latine dici in tali sententia: „Victoriae, o Megacles, vestrae et maiorum.” Dare fortasse poteram ὑμῶν solitam vim habere, si verba τε καὶ προγόνων abessent, nam ita pronomen simul complecti maiorum honores suspicari saltem possemus; concedere idem poteram, si praeter Megaclem in hac ode fratres eius aut consanguinei, ut saepe fit a Pindaro, celebrarentur, sed, ut nunc res sese habet, non video quo pacto negemus poetam simpliciter ὑμῶς usurpasse pro σός. Nam durum est cum Boeckhio de omnibus Alemaeonidis Megaclis aequalibus, quorum nemo in toto carmine commemoratur, sermonem esse statuere. Controversa est interpretatio locorum I. III 21. N. III 1. N. X 37, quos deinde Naber in fidem eorum quae asserit contulit, nam nemo ibi pro certo affirmavit poetam ὑμέτερος et ἀμέτερος solita vi usurpasse, licet procul absim, ut eum id fecisse pertinaciter negem: hoc volo locos esse eiusmodi, ut nullum inde argumentum derivari queat ad stabiliendam amici sententiam de loco P. VII 17, nec magis quidquam huic opinioni praesidii est in locis N. VII 37 et I. IV 18. Sed alii sunt loci Pindarici, neglecti a Nabero, ubi minus controversa est interpretatio. Nam P. IV 27 εἰνάλιον δόρυ μὴ δέσιν ἀνσπᾶσαντες ἀμοῖς Medeam de suis solius consiliis loqui vel caeco manifestum est. Similiter N. III 9 verba τᾷς ἀφθονίαν ὀπαζε μήτιος ἀμῶς ἄπο non de poetis in genere, sed de solo Pindaro, qui amplum meditatū carmen, intellegenda sunt, et haud dubie recte vertit Dissen: huius largam copiam praebe ex mente mea. Num vero P. III 111, ubi aegrotanti Hieroni dicit poeta:

εἰ δὲ σῶφρων ἄντρον ἔναι ἔτι Χείρων, καὶ τί οἱ
 Φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
 ἀμέτεροι τίθεν ἱατῆρα τοί κεν νιν πίθον
 καὶ νῦν ἐσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσιν θερμῶν νόσων
 ἢ τινα Λατοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρος,

probabile est Pindarum de aliis praeter se cogitasse? Utrum de pluribus an de solo Pindaro intellegendum putas idem pronomen in eiusdem carminis prooemio: "Ὡθελον Χείρωνά κε Φιλυρίδαν, εἰ χρεὼν τοῦθ' ἀμετέρως ἀπὸ γλώσσας κοινὸν εὐξασθαι ἔπος, ubi κοινόν sic demum pulchre dictum est, si ἀμετέρως dictum accipitur pro ἐμῶς? Inter locos ubi ὑμέτερος reperitur (O. IX 54. P. IV 255. VIII 72. I. III 21 (VI 3). N. X 47), licet partim controversae sint interpretationis, nullum reperio ubi non satis commodè pronomen ad plures referri possit.

Nisi egregie fallor, huius dicendi usus, sive abusum vocare mavis, prorsus eadem causa fuit poetis, quae eos movit ut haud raro substantivorum plurali pro singulari numero uterentur. Nempe gravitatem quandam et maiestatem ille numerus sublimiori quam sectabantur orationi conciliare videbatur, et fortasse licentiam metro saepe commodam eo avidius arripiebant, quo magis id agebant, ut Musarum sermo ab humili pedestri sermone quam longissime distaret. Ἀμός autem et ἀμέτερος pro ἐμός interdum usurpata esse eo minus miramur, quod etiam in lingua communi ἡμεῖς, ut nos apud Latinos nonnumquam solum loquentem spectat, et in utroque sermone prima persona pluralis numeri pro singulari uti licuit. Quam vero longe pateat apud recentiores populos etiam in secunda persona tam verborum quam pronominum idem dicendi scribendique usus, nemo docendus est. De plurali maiestatis apud Latinos, sequiores praesertim, lectu digna sunt quae scripsit EMILIUS CHATELAIN, *Révue de Philologie* 1880, 2 livr., p. 129 suiv.

Olymp. IX 89.

οἶον δ' ἐν Μαραθῶνι συλαθεῖς ἀγνεύων
μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν.

Ingeniosa Bergkii est coniectura οἶνον pro οἶον, optimo

iure negantis verba συλκθεῖς ἀγενεῖων significare posse exclusus imberbium certamine. Attamen pulchro illo οἶον ἀγῶνα (quantum certamen!) invitus caream et vinum fuisse in ludis Marathoniis praemium nimis incerta suspicio est. Quare conicere malim:

οἶον δ' ἐν Μαραθῶνι Φειληθεῖς ἀγενεῖων
μένεν ἀγῶνα κτέ.

Cf. Homerus B 294.

V. 57. πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμῶν

θύγατρ' ἀπὸ γᾶς Ἑπειῶν Ὀπότεος ἀναρπάσαις, ἔκαλος
μίχθη Μαιναλῖαισιν ἐν δειραῖς, κτέ.

Ἑκαλος pessime multi interpretes praeunte scholiasta explicant λάβρα, afferentes Iliad. VIII 512 et Od. XVII 478, ubi idem est quod semper et ubique, tranquillus. Cf. Buttmanni Lexilog. I 135. — Vs. 40 μὴ νυν (sine accentu) legendum esse et vs. 52 sq. cur ἀνάπτωτιν obiectum, ἄντλον subiectum esse censeam monui Pindar. 12.

Olymp. X 7.

ἔκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος
ἔμδν καταίσχυνε βαθὺ χρέος.

ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὁξείαν ἐπιμομφὰν τόκος ὁ ναυτᾶν.

Cum artificiosissima sit interpretatio participii μέλλων, una mutata littera correxi ὁφέλλων, vertens: Nam e longinquo adveniens tempus augendo turpe reddebat ingens meum debitum; veruntamen diluere potest acrem reprehensionem fenus (quod solvam) nauticum. Pindar. 12.

Ibidem ὑπέρβιον vs. 29 cum Ἀυγέαν, non cum μισθόν iungendum esse ostendi, tum egi de vi voculae καί v. 30 et de interpretatione vss. 51 et 82, v. 78 virgulam deleri iussi post ἀγερώχου, et v. 97 conieci:

κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν // ἀμφιέπω κτέ.

pro ἀμφέπεσον.

Unus praeterea locus in hoc carmine creat lectori molestiam. Nempe legimus v. 91 sqq.:

καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις ἀοιδᾶς ἄτερ,

Ἀγησίδαμ', εἰς Ἀῖδα σταθμόν

ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις (i. e. διακενῆς βιούς)

ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν.

Ibi enim interpretes μόχθῳ habentes pro dativo instrumentali, ἔπορε contra constantem verbi vim explicant parat. Numquam enim πορεῖν aliud significat quam δοῦναι, quare, si ἔπορε sanum est, suspensus inde est dativus commodi, ut sit: labori suo exiguam dedit voluptatem, qualem locutionem multum dubito num satis eo tueare, quod recte dicas praemio donare laborem. Expectabam equidem ἔλαβε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν, vel potius, quod lenius est, εὔρε, si hic trochaeum pro tribrachy admiseris, ut in ultimis vss. epodicis 62 et 124. Cf. ad Pyth. I 40.

Olymp. XI 11.

ἴσθι νῦν, — τεῶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἔνεκεν

κῶμον ἐπὶ σεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας

ἀδυμελῆ κελαδήσω, κτέ.

Hic quoque NYN non est temporale, itaque sine accentu scribendum ἴσθι νυν.

V. 16. ἔνθα συγκωμάξατ' ἐγγυάσομαι

ῥμιν, ᾧ Μοῖσαι, Φυγόξενον τρατόν

μηδ' ἀπείρατον καλῶν,

ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι.

Immo vero ἐγγυάσομαι, spondeo, non spondebo. Pindar. 13.

Olymp. XIII 10.

Ἦ Τβριν, Κόρου μητέρα θρασύθυμον.

Pars librorum θρασύθυμον, cui lectioni nescio an etiam magis faveat loci contextus. Isthm. III 26 legitur κελαδεννὰ ὕβρις.

V. 109. Fortasse Pindarus hic et alibi censendus est pro Σικυῶν usurpasse formam nominis antiquissimam Doricensibus usitatam Σεκυῶν, ut idem procul dubio O. XIV 4 pro Ὀρχομενοῦ scripsit Ἐρχομενοῦ, quod unus codex servavit. Cf. Pindar. 14. Eandem nominis formam ubique poetae redde.

Pyth. I 16. Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον.

Naberum imprudentem video incidisse in laqueum, quem mihi quo tempore Pindarica scribebam hic locus tetendit, quique paene me quoque ceperat. Nam et ipse conieceram:

Τυφῶς ἑκατογκεφάλας· τὸν περ ποτέ κτέ.

sed, antequam sero erat, scripta delevi. Coeperam enim mirari, qui fieri potuerit ut librarius pro vulgatiore vocabulo magis poeticum substitueret; mox vero didici mirificae formae satis praesidii esse in voce similiter formata ἑκατονταΓετής.

Nemo enim sanum esse negabit locum P. IV 282

ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἑκατονταετέϊ βιοτᾷ,

ubi ἑκατονΓετέϊ corrigi nequit, cum quia (ut ostendi Pindar. 5) nusquam apud Pindarum digamma positionem facere videtur, tum quod iota Dativi apud hunc poetam ne in arsi quidem producitur.

Praeterea egregio acumine Hermann in fragmento Pindarico 93, sic lecto apud Strabonem XIII 626:

ἀλλ' οἷος ἄπλατον κερáιζε θεῶν

Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον ἀνάγκη Ζεὺς πατήρ
ἐν Ἀρίμοις ποτέ,

correxit: Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον κτέ. adhibito Iuliani imperatoris indicio, qui Epist. XXII 395 scribens: ἢ ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατοντακέφαλον ἐνὶ βλήματι καθελεῖν ἤρκεσεν hunc ipsum Pindari locum respexisse videtur. Qua emendatione cum et Pindaro metrum et Typhoni legitimus capitulum numerus restituatur, merito eam in ed. IV tam lyricorum recepit Bergk. Huiusmodi igitur formas licet explicare, certe probare, nequeamus, patienter in Pindaro ferre debemus. Fieri autem potest ut aliquando ex Boeoticis titulis appareat eas ab illa dialecto alienas non esse. Facile nasci potuerunt in ore populi ex falsa vocabulorum πεντακονταΦετής, ἑξακονταφετής similibusque analogia, ut v. c. apud omnes Graecos μηκέτι fallacem vocis οὐκέτι etymologiam secuta est. Nemini certe ius est unum ex his locis mutare, nisi simul indicare potuerit, quo pacto probabiliter reliquis succurramus.

V. 26. Correctionem παρ' ἰδόντων pro παρ' ἐόντων, quae procul dubio vera est, primus repperit CORAËS, lettres inedites pag. 38. Pind. 13.

Vs. 27. οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς.

Montibus ignivomis non sunt μελάμφυλλοι κορυφαί; praeterea vero Aetnae, altissimi montis, cacumen perpetua nive tectum est. V. 20 πανετὲς χιόνος ὀξείας τιθύναι.

Quapropter poetae reddam:

οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλου δέδεται κορυφαῖς.

quod veritati prorsus congruit. Quis non inaudivit de Aetnae castaneis?

Vs. 40. ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν κτέ.

Cum in precibus apud Graecos, ut apud Latinos et populos fere recentiores, sollemne sit uti imperativi, non optativi secunda persona, merito hic expectes ἐθέλησον.

Hic locus effugit Naberi diligentiam pag. 37 in loco P. V 119 apte corrigentis διδοτ' ἐπὶ Φέργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς ἔχειν pro διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν κτέ. De metro vide ad O. X 91 sqq.

Idem desperavit de corrigendo loco O. XIV 13 sq.

ὦ πότνι' Ἀγλαΐα Φιλησίμολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου
παῖδες, ἐπάκοοι νῦν, Θάλια τε
ἑρασίμολπε, κτέ.

ubi Rauchenstein scribendo ἀκηκόοιτέ μεν et Bergk ἐπακοοῖτέ (sic!) νυν et Hartung ἐπαῖοιτε νῦν soloecum optativum introducebant, Hermann vero ἐπάκοος γένεσθαι coniciens soloecum numerum. His conatibus longe praestat Ahrensii suspicio ἐπακροᾷσθε νῦν, nisi quod male retinuit νῦν pro νυν. Cum tamen poetae lyrici et epici ab usu verbi ἀκροᾷσθαι et compositorum abstinuisse videantur, ne hanc quidem coniecturam facile admiserim.

Ego locum lacunosum esse crediderim et voculam νῦν interpolatam esse, qua deleta suppleverim:

παῖδες ἐπάκοοι <γενέσθε>, Θάλεια τ'
ἑρασίμολπε, κτέ.

recepta trium codicum BCN scriptura Θάλεια. Ad voculam τε in fine versus (continuata oratione) elisam cf. N. IV 63 ὄνυχας ὀξύτατους ἀκμάν τ' // ἧ δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων. Vel in trimetrorum fine idem sibi permisisse Sophoclem notum est. Vid. Dindorf in annotat. Oxon. ad O. R. 332.

V. 44. ἔλπομαι — βλαῖν — ἀμεύσεσθ' ἀντίους.

Praefero alteram lectionem ἀμεύσεσθ'. Cf. P. IV 243. Soloece scriptum est O. I 109 ἔτι γλυκυτέρην κεν ἔλπομαι σὺν ἄρκατι θόφ' κλειῖξεν κτέ. ubi tres codices voculam κεν omitunt. Non male Hartung νίκην γλυκυτέρην ἔτ' ἔλπομαι κτέ. Locis ubi Aoristus sequitur N. IV 92. VI 27. VII 20 spectatur tempus praeteritum.

V. 60. ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον.

Nabero placet ἐξεύρωμεν, cl. N. II extr. Idem in margine exemplaris mei dudum annotaveram, collato praeterea N. III 10, ubi sic usurpatur verbum simplex. Insuper vero dubitabam an etiam lenius corrigi posset ἐξάρωμεν, collato Arist. Thesmoph. 981 ἐξαίρε δὴ προθύμως διπλῆν χάριν χορείας. Saepissime enim librariis confudisse α et $\epsilon\upsilon$ constat. Nihilominus scribendi usus magis commendat ἐξεύρωμεν.

V. 81. καιρὸν εἰ Φθέγγαιο, κτέ.

Metrum admittit καίρι' εἰ Φθέγγαιο, sed καίριος non est vox Pindarica. Recte explicatur κατὰ καιρὸν. Cf. Soph. Ai. 34 et 1295. Nescio igitur an v. 57

ὣν ἔραται, καιρὸν διδούς

rectius, deleta virgula, καιρὸν adverbialiter accipiamus, eo tempore, quod (deo) opportunum visum erit.

Pyth. II 26. γλυκὺν ἐλὼν βίοντον.

Optime Naber pag. 36 ἔχων.

V. 28. Legimus de Ixione:

ἀλλά νιν ὕβρις εἰς αὐάταν ὑπεράφανον

ᾧρσεν· τάχα δὲ παθὼν εἰκότ' ἀνὴρ

ἐξαίρετον ἔχε μόχθον. αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι

Φερέπονι τελέθοντι· τὸ μὲν ἦρωε ὅτι

ἐμφύλιον αἶμα πρώτιστος οὐκ ἄτερ τέχνας ἐπέμιξε θνατοῖς,

ὅτι τε μεγαλοκευθέεσσιν ἔν ποτε θαλαμοῖς

Διὸς ἄκοιτιν ἐπειῶτο.

Ex usu verbi ᾧρσεν (non ᾧσεν) apparet αὐάταν hic non significare, ut vulgo accipitur, noxam, sed scelus, flagitium, culpam. — Tum displicet articulus sic usurpatus de re nondum commemorata, neque enim sequente substantivo a Pindaro potuit usurpari pro αἰδέ. Conieci ᾧ (referendum ad ἀνὴρ) δύο γ' ἀμπλακίαι κτέ.

Deinde Heckero merito suspectum fuit *μεγαλοκευθής*, quod vix significare potest spatiosus. Nec tamen probo quod coniecit *μελανοκευθέσσιν*. Pindarum plurali numero *θαλάμους* usurpare solet de aedibus, non de cubiculo. Cf. P. IV 163. O. VII 29 (cf. V 13), quod si hic quoque fecit, *μελανοκευθής* (de cubiculo vix ferendum) prorsus ineptum est. Expectamus epitheton *μεγαλοκυδέσσιν*, in clytis, magnificis, ut est apud Theocritum Id. XVII, 108 *θεῶν ἐρικυδέες οἴκοι*. Amat autem Pindarus compositionem per *μεγαλο*. Cf. *μεγαλόπολις*, *μεγαλοσθενής*, *μεγαλόδοξος*, *μεγαλαυχής*, *μεγαλήτωρ*, *μεγαλάνωρ*. — In proximis nota singularem usum verbi medii *ἐπειρᾶτο* pro eo quod dici solet *ἐπείρα*.

V. 41. *ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πεCών*.

Praesertim in Aeolico carmine (cf. 91 *ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς*) necessario corrigendum est *πεCών*, qua participii forma constanter usus est Pindarus. Cff. P. V 50. N. IV 41. O. VII 69, ubi eidem errori debetur varia lectio *πέCοισα*. Cf. infra ad I. IV 35. In reliquis formis *ἔπεσεν*, *πέσε*, *πέσωμεν* eadem constantia apparet Σ, quapropter suspectum mihi est *ἐμπε- Τες* P. VIII 81.

V. 56. *τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχῃ πότμου σοφίας ἄριστον*.

Mezger, qui corruptissima quaeque aequo animo concoquere assolet, contendit haec verba significare „reich zu sein indem einen zugleich das loos der weisheit zu theil wird ist das beste” et *πότμου σοφίας* unam esse notionem suspensam a *τύχῃ*. Griphum sane si poeta auditoribus suis et lectoribus proponere voluisset, non potuisset melius occultare sententiam, sed rectissime Bergk locum depravatum esse intellexit, existimans cum reliquis fere interpretibus poetam dicere, optimum esse, si quis sapientiam cum opibus coniungat. Hanc sententiam Pindarus sic expressit in Pythiae quintae initio:

Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής,
 ὅταν τις ἀρετῇ κεκραμένον καθαρή
 βροτήσιος ἀνὴρ πότμου παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ
 πολύφιλον ἐπέταν.

Similem quidem, sed paullo tamen diversam, sententiam poeta me iudice h. l. protulit, scribens una addita litterula:

τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχῃ πότμου σοφίας <τ'> ἄριστον.

divitem esse ope fortunae et sapientiae optimum, qua declararet (sequitur enim τὸ δὲ σάφα νιν ἔχεις) Hieronem non fortunae tantum beneficio, sed etiam sapientiae suae et virtuti tantas opes debere.

Locus dudum correctus foret, si critici intellexissent aut meminissent, apud Pindarum formulam σὺν τύχῃ (rarius τύχῃ) significare ope. Sic N. VI 28 σὺν θεοῦ τύχῃ est ope dei, N. IV 7 σὺν Χαρίτων τύχῃ Gratiarum ope, N. V 48 Μενάνδρου σὺν τύχῃ, ope Menandri.

Pyth. III 21.

ἔτι δὲ Φῶλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
 ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω.

Legendum αἰσχυνθείς, vel multo potius ἀσχαλλων. Ad accusativum cf. Eurip. Or. 781. Pind. 15.

V. 27.

ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῃ Πυθῶνι τόσσαις ἄιεν ναοῦ βασιλεὺς
 Λοξίας κτέ.

Probabiliter Naber Δάλου coniecit pag. 36. Idem v. 41 mavult: οὐκέτι τλάσσομαι ψυχῇ γένος ἄμυν δλέσθαι pro δλέσσαι. Pro qua opinione afferre fortasse potuerat vetus scholium οὐκέτι ὑπομενῶ τὸ ἐμὸν σπέρμα ἰδεῖν συναπολλύμενον τῇ Κορωνίδι. Vulgatam lectionem non defendam, qua ratione quodammodo defendi posse ipse vir doctus confitetur, sed potius sic ut dicam Apollinem re vera mittenda sorore filio in gremio

matris exitium afferre coepisse, quod hunc sustulisset, nisi pater ultimo temporis momento subvenisset. Praeterea verbum *τλῆναι*, ut *τολμᾶν* et *ὑπομένειν* cum nudo Infinitivo Activo recte coniungi scio, cum Accusativo et Inf. recte iungi ignoro et dubito.

V. 34. *ἐς Λακέρειαν*. Non fortuitum videtur, quod fabula hoc oppidum fecit Coronidis patriam. Cf. *λακέρυζα κορώνη*. Pind. 14.

V. 50. *ἢ θερινῶ πυρὶ περβομένῳ δέμας ἢ χειμῶνι*.
Non de ictu solis (sonnenstich) cogitandum cum Mezgero, sed de nimio calore aestivo, pariente febres. Pind. 15.

V. 52. *γυίοις περάπτων πάντοθεν φάρμακα*.
Perperam Mezger interpretatur de emplastris. E verbi usu apparet de phylacteriis sermonem esse, quae veteribus Graecis constanter audiunt *περίαπτα*.

V. 56. *ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι
ἤδη ἄλωκότα*.
„Forma” scribit Naber pag. 37 (propter abiectam reduplicationem) et per se vix tolerabilis est; deinde etiamsi toleremus, non tolerabimus tamen primam syllabam corripī. Placet *ἔλωκότα*. Non Schmidtiūs aliquis, ut scribit amicus, sed vetus Pindari editor et egregius pro suae aetatis modulo criticus, Schmid, reduplicationem (codd. *ἔαλωκότα*) abiicit. Equidem non video, quo pacto, abiecta semel reduplicatione, prima syllaba produci queat, semper enim sic habui, in *ἔάλωκα* vocalem corripī, in *ἔάλων* produci, ut producit in *ἔάρων*, corripitur in *ἔόρακα* similibusque. De abiecta reduplicatione non habeo quod dicam, sed invitus poeticum *ἔαλωκότα* abiciam, licet quo pacto tuear haud reperiam. Nam transponendo *Ἦδη 'κ θανάτου κομίσαι // ἄνδρ' ἔαλωκότα* iusto

durior nasci videtur structura; admittentes synizesin in ἑαλω-
κότα, syllaba non producta ad exemplum vocis θεός P. I 56,
abuteremur loco fortasse non integro, et si integer sit, expe-
diendo quomodo voluit Bergk in adnotatione ad eum locum;
utentes aphaeresi, quae uocalis E spiritu aspero munitae
rarissima est, metrum iugularemus. Quibus de causis, si
abiecta reduplicatio defendi nequeat, etiam inviti cogimur
accipere Naberi correctionem. Gratus ab eodem accipiam
v. 80 ἐπίτασσαι μαθών pro ἐπίτᾳ μαθηάνων et v. 83 τρέ-
ψαντι pro τρέψαντι, quarum correctionum hanc dudum
in exemplaris mei margine annotaveram.

V. 101. ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυχᾶν λιπών. Cum Heckero
requiro βαλόν, nisi forte lenius corrigere licet δίκων.
Hoc verbum legitur O. X 72 et P. IX 123. Pind. 15.

Pyth. IV 3. Deleatur quantocius annotatio mea ad h. vs.
in Pind. l. I.

V. 10. ἐβδόμα καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ.

Ad hyperbaticum usum voculae καὶ apud nostrum cf. O.
II 31. V 16. P. X 58. N. VII 31. Huius tamen loci ea
ratio est, ut vix dubitem corrigendum esse:

ἐβδόμα σὺν καὶ δεκάτῃ γενεᾷ.

V. 25. κρημνάντων pro κρημνάντων requiro cum Nabero,
qui dicit se ea de re monuisse Mnem. XX 70, aut ignorans
aut oblitus me multo ante ipsum eam quaestionem funditus
tractasse in animadversionibus ad Lucianum Mnem. VII
(N. S.) a. 1879 pag. 366.

V. 29.

Φιλίων δ' ἐπέων

ἀρχετο, ξείνοις ἃ τ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται
δεῖπ' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

Nec πρώτον aptum, nec universa periodi conformatio. Suspicio:

ξένοις ἅτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται,

δεῖπν' ἐπαγγέλλων προπρέων σφιν.

Cf. N. VII 86.

V. 35. δεξιτερᾷ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι.

Nota singularem huius compositi usum, qui iam advertit Alexandrinos. Nam teste Scholiasta Chaeris, quem igitur latuit numerorum ratio, reponebat παρατυχόν. Melius sane coniecisset τὸ τυχόν.

V. 64.

ἢ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὥς ε Φοινικανθέμου ἦρος ἀκμῇ
παισὶ τούτοις ὄγδον θάλλει μέρος Ἄρκεσίλας.

Cum aliis hi versus laborant difficultatibus, quas non expedio, tum displicet μέρος. Pars codicum habet μέλος, sed vera lectio videtur γένος, quod etiam alibi similiter depravatam vidi.

Haec iam scripseram, cum incidi in suspicionem, qua et retineri μέρος et reliquae molestiae expediri posse videntur. Cum enim plerique codices omittant ὥς ε (Bgk. ὥτε), nescio an hoc sit glossema, et genuina loci facies haec:

ἢ μάλα δὴ μετὰ κείνον Φῶτα Φοινικανθέμου ἦρος ἀκμῇ
παισὶ κλειτοῖς ὄγδον θάλλει μέρος Ἄρκεσίλας.

i. e. Profecto post Battum adulto vere florido (flore aetatis) floret inclytorum eius posterorum octavus Arcesilaüs. Ad μέρος cf. P. XII 10.

V. 71.

θέσφατον ἦν Περίαν

ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν χεῖρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκάμπτοις.

Malit aliquis βουλαῖσι κρυπταῖς (s. κρυπτοῖς) vel βουλαῖς καλυπταῖς (καλυπτοῖς), aut vi aut dolo. Ceterum cf. Homericum ἀσεμφέα βουλήν.

V. 98. καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς
ἐξανῆκεν γαστήρ;

Emendabam Pind. 18 ποτε F 3, probante Nabero p. 35.

V. 109. λευκαῖς πιθήσαντα Φρασίν.

Tuentur miram locutionem critici glossa Hesychiana λευκῶν πραπίδων, neque igitur licet corrigere quod expectes λυγραις. Num forte hoc λευκός etymologice cohaeret cum Homérico adiectivo λευγαλέος? Cf. Iliad. IX 119 Ἄλλ' ἐπεὶ ἀσδάμην, φρεσὶ λευγαλέησι πιθήσας, qui versus procul dubio haec canenti Pindaro observabatur.

V. 117.

λευκίππων δὲ δόμους πατέρων, κεδνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι σαφέως
Αἴσωνος γὰρ παῖς ἐπιχώριος οὐ ξείνων ἰκοίμαν γαῖαν ἄλλων.

Quod Bergk in adnotatione coniecit:

Αἴσωνος γὰρ παῖς ἐπιχώριος <εἰμ'>, οὐ ξείνος ἴκω γ. ἄ.
multo me iudice praestat coniecturae, quam in textum admisit ἐπιχώριος, οὐ μὲν ξείνος ἴκω γ. α. Rectissime vero soloeco optativo valedixit, quam in ed. III retinebat vel potius introducebat (libri enim ἰκόμαν) corrigens οὐ ξείνων ἰκοίμαν οἶκον ἄλλων, quem stribliginem facillime evites scribendo:
οὐ ξείνων ἰκοίμαν δῶμ' ἄν ἄλλων.

Quae aptissima sane est sententia: Ego enim Aesonis filius in hac terra natus in aliorum hospitem domum devertere nolo.

V. 126. ταχέως δ' Ἄδματος ἴκεν καὶ Μέλαμπος
εὐμενέοντες ἀνεψιόν. ἐν δαιτὶ δὲ μοῖραι
μειλιχίοισι λόγοις αὐτοῦς Ἰάσων δέγμενος κτέ.

Nondum me poenitet coniecturae, qua Pind. 15 partim cum aliis corripiebam ἴκον — ἀνεψιόν. — μοῖραν.

V. 133. οἱ δ' ἐΠέσποντο. Error per editiones turpiter propagatus pro ἐΦέσποντο. Nam ἐσπόμην· habet spiritum asperum.

V. 136. Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου.

Hoc foret cincinnorum amans, ut carminum amica ἐρασίμολπος aptum est Thaliae epitheton O. XIV 15, sed cincinnorum amans non nisi in vituperio poni poterat. Scripsit vero Pindarus, ni fallor, ἐρατοπλοκάμου, pulchris cincinnis, ut legitur apud Orpheum H. 42, 2. Cf. ἐρατώπις et ἐρατόχρους.

V. 142. μία ΒΟΤΣ Κρηθεῖ τε μάτηρ
καὶ θρασυμήδει Σαλμωνεῖ.

Invenustam, quinimo incredibilem, lectionem frustra interpretes tueri, ostendere conabar Pind. 16, et protuli suspicionem, vocabulum antiquitus errore natum esse ex Boeotico ΦΟΥ (i. e. Φῦ) male intellecto, nec muto sententiam.

V. 139. ἐντὶ μὲν θνατῶν Φρένες ὠκύτεραι
κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον.

Non persuasit mihi Naber coniciens ὠκύποροι. Equidem in comparativo hic non magis haereo quam v. c. Nem. XI 22: ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν ἔχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίῃ ἀέθλων. Comparativus Graece saepe ponitur ut apud Latinos, ut iusto maiorem gradum significet. Verte celeriores, i. e. plus aequo celeres. Neque eo confugiam, ut dicam Pindarum hic scripsisse πρὸ δίκας pro ἢ δίκαν.

V. 154. ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας, sine communi dolore, i. e. sine rixa. Non intellexit Mezger.

V. 163. μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Καταλίῃ
εἰ μετ' ἀλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὀτρύνει (deus) μετεύχειν
[καὶ πομπάν.

Schol. εἰ ἐρευνητέον καὶ φροντιστέον. Dissen „cum etiam falsa et mendacia somnia sint, rogat num haec res talis sit de qua accuratius quaerendum, de quo consuli queat deus, quid facto opus sit.” Haud vidi magis! Cur quaeso istae ambages? Quidni statim deum rogat, quid factu opus sit ad iram deorum inferorum placandam. Cf. 159 δύνασαι δ' ἀφελεῖν μᾶνιν χθονίων. Hoc vero ipsum Peleus se fecisse dixit, nisi egregie fallor. Scripserat enim poeta:

μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Καταλίῃ,
εἰ κατ'άλλακτόν τι,

numquid expiari possit, aut etiam lenius:

εἰ μετ'άλλακτόν τι,

numquid mutari possit. Posterius nunc laetus video in quarta editione (tertia enim uti soleo) propositum esse a Bergkio, sed prior correctio nescio fere an praeferenda sit. Constanter confundi a librariis utramque praepositionem notum est.

V. 173.

αἰδεσθέντες ἄλκᾱν.

Ἀμνασθέντες ἄλκᾱς vel ἄς μνασθέντες ἄλκᾱς, suae memores virtutis, suspicabar Pind. 16.

V. 184. τὸν δὲ παμπεῖθι γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα νᾶδες Ἀργοῦς, μή τινα — παρὰ ματρὶ μένειν κτέ. Haereo in articulo, quia in praegressis nondum diserte significatum est desiderium. Quare vide nonne praestet coniunctim scribere: Τόνδε κτέ. referendum, ut solet, ad sequentia: i. e. τοσοῦτον — ὥς μὴ κτέ.

V. 199. ἀμπνοᾶν δ' ἥρωες ἔτασαν.

Placet Coraesii (lettres inédites) coniectura ἀμπλοον.

V. 213. *μῖξαν Αἰήτα παρ' αὐτῷ.*

Pind. p. 15 emendavi τ' ἀγαυῷ, cl. 241. Vide etiam V. 72 et fragm. ap. Plat. Men. p. 813 et Bergkii correctionem P. VIII. extr.

V. 228. *ἀνὰ βώλακας, ἐς δ' ὀρόγυιαν κτέ.*

Sic egregie Hartung pro βωλακίας. Ibidem.

V. 244. Lego: *κεῖνο* (sc. τὸ δέριμα) *λόχμα* δράκοντος *λεί-*
[*χετο λαβροτάτοιιν γενύοιν.*

Partim praeiverat Bergk coniciendo:

κεῖτο γὰρ λόχμα δράκων, τοῦ λείχετο λαβροτάταιιν
[*γενύοιν.*

Vid. Pind. 17. Vulgo: *κεῖτο γὰρ λόχμα, δράκοντος δ' εἴχετο λαβροτάτων γενύων.*

V. 245. *πεντηκόντορον.* Pars codicum *πεντηκόντερον*, quam rariorem formam titulorum vetustorum testimonio commendavi ibidem.

Vs. 250.

ᾧ ῥκεσίλα, κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτῷ, τὰν Πελῖαιο Φόνον.

Peringeniosa et, ni fallor, vera est Bergkii correctio *σὺν αὐτῷ* (vellere); sed cum de personis sollenni usu adhibeatur verbum compositum *ἐκκλέπτειν*, praeterea repetita littera scripserim:

ᾧ ῥκεσίλα, ῥκκλέψεν τε κτέ.

V. 263. De huius loci sententia egi Pind. 15 sq.

V. 264. *εἰ — ἐξερείψη κε* (sic plerique codd., unus *καί*, recc. *κεν*) *μεγάλας δρυός, αἰχύνῃ δέ οἱ θαητὸν εἶδος.* Bergk, postquam in ed. III soloecum *κεν* retinuerat, in IVta de

suo dedit καμ, quod, quia nullum unquam fuit verbum κατεξερείπειν, male abundat. Quidni potius Hermannum secutus dedit μέν?

V. 275. τιν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες.

Conieci τούτω γ', sc. τοῦ θεόν σοι κυβερνατῆρα γενέσθαι. De Dorica genetivi forma egit Bergk ed. IV ad vs. 255. Pind. l. l. Ibidem dixi cur improbanda sit Bergkii coniectura ἀφθίτους v. 291.

V. 281. κείνος γὰρ ἐν παίσιν νέος,

ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἐκχονταετῇ βιοτᾷ,
ὀρφανίζει μὲν κακᾶν γλῶσσαν φαεννᾶς ὁπός.

De difficillimi loci sententia pluribus disputans Pind. 17 conieci:

κείνος γὰρ ἐν πράξει νέος,

ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς — βιοτᾷ,

ὀρφανίζει μὲν κακᾶς γλῶσσαν φαεννᾶν ὁπός,

liberam servat a maledicentia claram (puram) vocem. Cf. I. IV 7 ὀρφανὸν ὕβριος.

Pyth. V 15.

ὅτι βασιλεύς

ἔσσι μεγάλων πολίων

ἔχει συγγενής

ὀφθαλμός

αἰδοιέσταιν γέρας, τεᾷ τοῦτο μινγνύμενον Φρενί.

Receptis certis emendationibus συγγενές et αἰδοιότατον, locum persanatum esse negabam Pind. l. l., ubi conieci:

ἔχων (cum Hartungio) συγγενές

θνατοῖσιν

αἰδοιότατον γέρας τεᾷ τοῦτο μινγνύμενον Φρενί.

habens hereditarium illud honoratissimum mortalibus munus cum tua iunctum sapientia. Nam

vereor ut sufficiat quod lenius ibidem proposui *ὀφθαλμοῖς*,
(hominum scil.) oculis maxime reverendum.

V. 62. ὄφρα μὴ ταμίᾳ Κυράνας ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν.

Nescio an Pindarus scripserit, quod omnes dicebant, ἀτε-
λὴς — μαντευμάτων.

V. 113. ἀγωνίαις δ' ἔρκος οἶον σθένος, i. e. ἐν δ' ἀγωνίαις
(ἐπλετο τοιοῦτος τὸ σθένος) οἶον (τὸ σθένος πέλεται) ἔρκος. Male
igitur Bergk in ed. IV^{ta} diremtis litteris dedit οἶ' ὃν σθένος,
in quibus praeterea male abundat pronomen possessivum.
Pind. 18.

V. 120. μὴ — ἀνέμων — καταπνοὰ δαμαλίζοι χρόνον.
Lege πελεμερίζοι cl. N. VIII 28, et cum Heckero θρόνον.
Ibidem.

Pyth. VI 19. σχέθων. Miror Bergkium scribentem „non
ausus sum σχεθῶν novare”. Qui repente tam pusillanimus factus
est vir saepe iusto audacior? Num forte incertum est σχεθεῖν
esse aoristum, ut εἰργαθεῖν, ἀμυναθεῖν, ἀλκαθεῖν, διωκαθεῖν, εἰκα-
θεῖν, et nullum unquam praesens σχέθειν exstitisse?

V. 23 sq. E Chironis praeceptis laudatur hoc:

μάλιστα μὲν Κρονίδαυ

— θεῶν σέβεσθαι

ταῦτας δὲ μὴ ποτε τιμᾶς

ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

Bergk, qui recte intellexit pronomen ταύτας ferri non
posse, haud felicissime in ed. III^{ta} αὐτως, in IV^{ta} αὐτως pro-
posuisse mihi videtur, quippe quod misere langueat. Vix
dubito verum esse:

τακτᾶς δὲ μὴ ποτε τιμᾶς κτέ.

Eandem litteram K supra periisse vidimus in *μετάλλακτον* P. IV 164. Legitur *ἐπιτακτόν* P. IV 236. Wilamowitz-Müllendorf N. IX 39 iure an iniuria *τακτάν* pro *ταύταν* substituendum esse coniecit.

Pyth. V 42. Statua ex uno stipite facta absurde vocatur *μονόδροπον φυτόν*. Conieci *μονόδρυον τυπόν*. Pind. l. l.

Pyth. VI 10. *ὄμβρος ἐπακτός ἐλθών*.
Conieci dubitabundus *ἄγδ' ἐπελθών*. Pind. l. l.

V. 28. *ἔγεντο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς
νόημα τοῦτο Φέρων*.

Malim *τρέφων*, ut P. V 108 *νόον Φέρβεται*. Pind. 19.

Pyth. VII 20. De sententia egi ibidem.

Pyth. VIII 8.

*ὀπότεν τις ἀμείλιχον
καρδίαι κότοΝ ἐΠελάση.*

Nemo mortalium ipse pectus suum cogit ad iram. Conieci:

*ὀπότεν τις ἀμείλιχοΣ
καρδίαιC κότοΣ ἐΠελάση.*

ubi immanis simultas (civium) corda invaserit, aut

*ὀπότεν τις ἀμείλιχον
καρδίAC κότοΝ ἐΠελάση,*

scil. aliis, sumta imagine ab equite equum immittenti adversariis. Vulgata frustra interpretantur. Ibidem.

In ipso carminis initio

*Ἀσυχία — πολέμων
ἔχοισα κλαῖδας ὑπερτάτας*

cave veritas summas claves, nam qui summum regimen

habet, dicendus est tenere claves, quae non magis summae sunt quam mediae aut infimae. Sed intellege admodum validas, potentes, ut est v. c. fr. 169 ὅπερ-τάτ'α χειρί.

V. 29. εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀναθέμεν πᾶσαν μακρογορίαν λύρα —, μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ. Ultima verba μὴ — κνίσῃ suspensa sunt a sententia omissa. Plena enim sententia haec foret „otium mihi non suppetit, ut multus sim in singulis commemorandis, nec si suppeteret, eo abuterer, ne” cett. Alia contractae orationis apud Pindarum exempla haec sunt: O. VII 23. P. IX 71. N. VIII 27. I. VI 15 sq. Fragm. 112. Pind. 20.

V. 57. Ἀλκμῶνα — γείτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ εἰμῶν. Nihil aliud dicit poeta, quam heroem suis aedibus vicinum rerum suarum saluti invigilare, nec de poetae pecunia in Alcmanis sacello deposita cogitandum esse videtur. Ibidem.

V. 69. ἀμφ' ἑκάστον ὅσα νέομαι.

Corrigo: ἀμφ' ἑκάστ' ἐν (i. e. ἐς) ὅσα νέομαι, i. e. quae aggredior. Ibidem. Cf. ad P. IV 127 et ad I. I 1.

V. 74. Impugnata Mezgeri coniectura πέρα Φρονῶν (quod significaret nimis sapiens), conieci περισσόφρων, egregie sapiens pro πεδ' ἀφρόνων. Pind. 20 sq.

V. 76. Conieci: δαίμων δὲ παρίσχει ἄλλοτ' ἄλλον ὑπερβε βαλλων ἄλλου θ' ὑπὸ χειρῶν pro ἄλλον δ'. Modo hunc modo illum (alteri) superne iniciens aut manibus (eius) subiciens. Ibidem. Ad. Gen. χειρῶν cf. Hes. Th. 717.

V. 78. μέτρῳ κατάβαιν'. Impugnatis interpretandi conatibus, conieci καλὰ πάντ'· ἐν Μεγάροις κτέ. Ibidem.

V. 81. τέτρατι δ' ἔμπετες (ἔμπεσες? Vid. ad P. II 41).

σωμώτεσσι κακὰ φρονέων·

τοῖς οὔτε νόσος ὁμῶς

ἐπ' ἄλπνός ἐν Πυθιάδι κρίθῃ,

οὔδ' ἐ μολόντων παρ ματέρ' ἀμφὶ γέλως γλυκύς

ᾤρσεν χάριν.

Quia nullum est verbum ἀμφορνύναι voculam ἀμφί hic adverbium esse statuunt interpretes. Non tuetur hunc usum locus P. IV 81

ἀμφὶ δὲ παρδαλέα σέγετο φρίσσοντας ὄμβροις,

quia non dubito quin ἀμφισέγειν aequè recte dici potuerit quam περισέγειν. Melius igitur adverbialem usum pro ἀμφίς tuearis analogia vocabulorum πολλάκις, τετράκις, similium ultimam litteram metri causa interdum abicientium. Nihilominus quia h. l. non circumstantium, sed matris dulcis risus potissimum cogitandus videtur, haud diffiteor scriptum me malle:

οὔδ' ἐ μολόντων παρ ματέρ' ἂν σφι γέλως γλυκύς

ᾤρσε χάριν.

i. e. ἀνῶρσέ σφι χάριν, gaudium iis excitat. Cf. N. IX 8. Structura μολόντων — σφι nihil est apud Graecos vulgatius. Multo durius poeta O. XIII 14 sq. iunxit ὕμιν — ὑπερελθόντων. In ipsis sequentibus pulcherrima est Bergkii correctio κατὰ λαύρας χορῶν (pro δ' ἐχθρῶν) ἀπάροισι πτώσσοντι, συμφορᾷ δεδαγμένοι. Ad sententiam cf. fr. 229.

V. 92. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὔτω δὲ καὶ πινεῖ χαμαί, ἀποτρόπῳ γνῶμα σεσεισμένον. Procul dubio verius Boeckh alique aversum animum tribuunt Deo aut Fortunae, quam Mezger ipsi gaudio, siquidem σεσεισμένον manifesto vim indicat aliquam externam. Comparatur enim τὸ τερπνόν plantae vel flori, qui, ut celeriter crescit, ita vento concussus brevi cadit humi. Planius tamen vellem poetam

mentem suam significasse scribendo ἀποτρόπῳ πότμῳ vel τύχῃ. Pind. 21 sq. Quidquid est, falli videtur Bergk in ed. IV^{ta} Pindarum putans sic scripsisse pro γνώμῃ ἀπο τρόπου. Olim ad Theognidem p. 76, cl. P. X 20 μὴ Φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν, periclitabar coniecturam Pindarum scripsisse μετατρόπῳ sive πεδατρόπῳ γνώμῃ. In uno codice est παρατρόπῳ. Sed maior est difficultas in γνώμῃ (non addito θεοῦ) quam in ἀποτρόπῳ.

Pyth. IX 5. ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων.

Interpretantur vento strepentibus, sed, si ita scripsit poeta, nescio an vertendum sit vento turgidis, i. e. plenis, ventosis. Nempe sic mihi persuadeo, initio duo fuisse verba penitus diversa, sed ob similitudinem deinde confusa, σμαραγεῖν, strepere et σφαραγεῖν, cognatum eum σπαργᾶν, turgere. Iam olim in Quaestiunculis epicis et elegiacis monui Od. IX 398

σφαραγεῦντο δὲ οἱ πυρὶ βίζαι
ὀφθαλμοῦ

vitiose dictum videri pro σμαραγεῦντο (cf. B 210. 463. Φ 190), cum recte legatur Od. ι 439 sq.:

θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
οὐθατα γὰρ σφαραγεῦντο.

Quod discrimen si recte statui, dubium non est quin Pindaro N. VII 24

τέκες Αἰακὸν βαρυσφάραγγ' πατρί.

reddi oporteat: βαρυσΜαράγγ' πατρί.

et idem vitium imposuerit Eustathio pr. 16 et ad Od. 1636, 8 poetae nostro tribuenti Iovis epitheton ἐρισφάραγος pro ἐρισμάραγος. Vid. fragm. 14. 15. Nostro quoque loco praefero ἀνεμοσμαράγων.

V. 23. τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκύν

ὑπνον ἐπὶ γλεφάροις

παῦρ' ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἄῶ.

Corrigo ἀναλίσκοισ' ἄρ' ἐπόντα, vel elegantius ἀναλίσκοισα πετόντα, collatis locutionibus ἐπ' ὀφθαλμοῖς πίπτειν, ἐπ' ὄμμασι βάλλειν, similibus. Pind. 22.

V. 29. αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσήνεπε Φωνᾶ·

Σεμνὸν ἄντρον — προλιπὼν κτέ.

Conieci ἐκκαλέων, cl. N. I 60, vel δ' ὦν μεγάρων. Ibidem.

V. 36. ὅσια κλυτὰν χεῖρα οἱ προσεγεγείν

ἦ ῥα, καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι μελιηδέα ποιάν.

Suspisor ἦκα, leniter, ut amator, non feroci impetu, ita ut puellam terreret infestamque sibi redderet, cl. Hom. Ω 508. σ 92, 94. Ibidem.

V. 40. Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς

αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.

Optimo iure in τοπρῶτον haesit Naber pag. 38 sq., sed vulnus non sanasse mihi videtur reponendo τὸ παράπαν, quod neque metri responsione commendatur neque sententia, neque usu Pindari et poetarum, qui παράπαν numquam, quod sciam, dixerunt. Mihi venit in mentem:

ἀμφανδὸν ἀδείας τυχεῖν ἐρῶντες εὐνᾶς,

sed facile cedam evidentiori coniecturae.

V. 67. ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν

πρᾶξις ὁδοί τε βραχεῖαι.

Languet ἤδη. Placet αἰεὶ. Pind. 23.

V. 93. εἰ φίλος ἄψῶν Εἰ τις ἀντάεις.

Requiro H, ἦ, nec dubito amplecti Hermanni sententiam

O. XIV 6 corrigentis: *κεῖ σοφός ἦ* (pro *εἰ*) *καλὸς ἦ* (pro *εἰ*) *τις ἀγλαὸς ἀνὴρ*. Si quis nostro loco mavult *κεῖ τις ἀντάει*, per me licet, sed non fero asyndeton.

V. 113 sq. sic scribo: *ἄκουσεν Δαναὸν ποτ' ἐν Ἀργεῖ* // *οἷον εὐρώων* (pro *εὐρεν*) *τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι, πρὶν μέσον ἡμαρ, ἔλεν* (pro *ἐλεῖν*) // *ὠκύτατον γάμον*, i.e. *audivit, quo invento Danaus aliquando filiabus suis celerrimum matrimonium paraverit.*

Pyth. X. 8. *Παρνάσιος*. Pars librorum *Παρνάσσιος*, ut perpetuo in ea scriptura variatur. In marmore Pario (e recensione Ioannis Flach Tubingae 1884) vs. 4 legitur: *ἀφ' οὗ Δευκαλίων παρὰ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λυκωρεῖα ἐβάσιλευσε*; itaque III ante Chr. seculo nomen duplici Σ exarabatur. Cur hodie fere viris doctis placeat scriptura per unam sibilantem iuxta cum ignarissimis ignoro.

V. 10. *Ἀπολλων, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχὰ τε δαίμονος ὀρνύντας αὖξεται*. Melius equidem intellegam *ἀνθρώπων*, non enim de hominum, sed de rerum humanarum fine et initio sermo est. Laetus homini (rerum) exitus et finis deo movente fit.

V. 21. *θεὸς εἴη* // *ἀπήμων κέαρ*.

Omissa vocula conditionali, non admitto Bergkii et aliorum interpretationem: Si quis aerumna prorsus fuerit liber, diis sitaequiparandus, et vitium subesse credo. Optime procedit oratio, si pro *εἴη* substitueris *αἰεὶ* cum Schneidewino, aut *οἷος* cum Hermannno. Eadem de causa improbo Bergkii correctiunculam v. 29

πλόον ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν εὖροις

ubi edidit *ἰὼν* <τὰχ'> *εὖροις*, quod lectum fuisse a scholi-

asta perperam effecit ex liberiore eius explicatione εὐμαρῶς εὖροις. Optime iam olim Moschopulus suppleverat ἰὼν < ἄν > εὖροις. Voculam conditionalem litterae praecedentes perfrequenti errore absorpserant.

V. 37. Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ
τρόποις ἐπὶ σφετέροισι.

Nihili est δρόποις, quod Bergk, pro δόρποις scilicet dictum, poetae obtrudit. Conieci πότοις, i. e. συμποσίοις Pind. 23.

V. 39. παντῶ δὲ χοροὶ παρθένων
λυρᾶν τε βοᾷ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται.

Nescio an antiqua scriptura BOAI KANAXAI potius interpretanda fuisset βοᾷ καναχαῖ. Cf. Pind. 14 ad Pyth. I 40.

Pyth. XI 24. ἐτέρῳ λέχεϊ δαμαζομέναν (Clytaemnestram).

Bergk in ed. III suspicatus δακναζομέναν, non de Aegistho adulterio, sed de furtis Agamemnonis agi recte observarat, nec eam sententiam in ed. IV retractare debu-erat. Nam si de Clytaemnestrae cum Aegistho consuetudine sermo esset, nihil erat, opinor, cur poeta adderet omnia illa quae deinde de potentium invidia dixit; manifesto enim ea verba non mulierem spectant, sed inclytum regem et belli ducem. Verto: hoc enim (maritorum infidelitas) uxoribus iuvenibus maxime invisum peccatum est, et propter linguarum impotentiam difficulter eas celatur; maledici enim cives, habetque magna potentia non minorem invidiam, sed humiliter viventes vix animadvertuntur. Cf. Soph. Ai. πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἔρπει. Ita locum si interpretamur, optime habet ἔχθισον v. 26, neque in αἰχλίσον mutandum cum Heckero.

In versione mea admisi Hartungi, correctionem μέγας pro τε γάρ. — ἄφαντον βρέμει. Eorum quae humili loco nati faciunt, rumor non venit ad hominum aures. Pind. 23 sq.

V. 34. Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρότατος.

Oratio non Graeca. Omnino legendum ἔπαυσε. Ex veteri lectione ΕΠΑΤΣΕ factum erat ΕΠΑΤΣΕ et male correctum ΕΛΤΣΕ. Non semel confusa vidi λύειν et παύειν.

V. 49. γυμνὸν — εἰς δῖον. Opponitur δρόμος ὁπλίτης. Cf. I. I 22 Moneo propter Mezgerum, qui pag. 267 δίαυλον opponi putavit.

Nem. I 46 de anguibus strangulatis ab Hercule infanti dicitur:

ἀγχομένοις δὲ χρόνος
ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.

Collato Hesychis s. v., qui interpretatur εἶσμα, correxi:

ἀγχομένοις δὲ χάνος
ψυχὰς (ψυχὰν?) ἀπέπνευσεν κτέ.

Pind. 24 sq. Similiter χάσμα beluarum rictus audire solet.

V. 35.

ἐπεὶ σπλάγχων ὑπο ματέρος αὐτίκα θαντὰν ἐς αἶγλαν παῖς Διὸς
ᾧδ' ἴνα Φεύγων διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ μόλεν.

Quis quaeso non multo potius expectet ματέρος — θαντᾶς, admirabili forma matris, quam θαντὰν ἐς αἶγλαν, cum nude dici soleat ἐς Φῶς ἐλθεῖν? Saepe autem θαντός noster usurpavit de pulchra corporis forma (cf. P. IV 80. IX 108. X 58. N. XI 12), et de nulla muliere aptius adhiberi potuit quam de Alcmena, quam amore suo dignam habuit ipse deorum hominumque rex.

V. 50. καὶ γὰρ αὐτὰ παισὶν, ἄπεπλος ὀρούσαισ' ἀπὸ φρωμνᾶς,
 ὅμως ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

Ὅμως, quod dedit Christ, aptum non est, sed ὅμως, quod sane fert sententia, additum me iudice languet. Malim certe deletis virgulis:

καὶ γὰρ αὐτὰ παισὶν ἄπεπλος ὀρούσαισ' ἀπὸ φρωμνᾶς
 ἐοῖς ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

De παισὶν pro ποσσὶν restituto a Bergkio prorsus non dubito.

Nem. III 19.

εἰ δ' ἐὼν καλὸς ἔρδει ΦεΦοικότα μορφῇ,
 ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα παῖς Ἀριστοφάνευσ. Οὐκέτι
 ἀβάταν ἄλλα κίωνων ὑπὲρ Ἡρακλέος περὶν εὐμαρὲς πρόσω.

Vulgo editur ἔρδων τ', posita virgula post Ἀριστοφάνευσ pro puncto et omissa post μορφῇ. Quae scriptura cur ferri non possit, exposui Pind. 25. Ad structuram cf. N. IV 69.

V. 32.

παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς

ΓΕΓΑΘΕ Πηλεὺς ἀναξ, ΤΠΕΡαλλον αἰχμᾶν ταμίον.

Sententia: In iis quae antiquitus praeclare gesta sunt splendet Pelcus. Quare correxi:

παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς

ΔΕΛΑΜΠΕ Πηλεὺς ἀναξ, ΠΕΡΙαλλον αἰχμᾶν ταμών.

Ad περίαλλον cf. P. XI 8. Pind. 25. Fragm. 172: Οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοις νεότας ἐνέλαμψεν μυρίοις;

V. 43. ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μένων Φιλύρας ἐν δόμοις,
 παῖς ἐὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα κτέ.

Locus turpiter interpolatus, nam neque τὰ μὲν intellegi potest, neque μένων significare potest, quod putant interpretes, de gens, non magis quam Latine eo sensu manens dici potest. Utrique malo ut succurram, propono:

ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μανύων Φιλύρας ἐν δόμοις
 παῖς ἐὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα.

hac sententia: Flāvus autem Achilles haec (scil. quam vera sint quae modo dixi, ingenitam virtutem longe superare doctrinam) ostendens, Philyrae in aedibus puer cum erat, ludens magna edebat facinora. Μανύειν Pindaro est δηλοῦν.

V. 47. σώματα δὲ παρὰ Κρονίδα
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν.

Quo sensu interpretes hodie locum intellegunt, scribendum fuerat ἀσπαίροντα. Sed longe praefero Scholiastae lectionem ἀσθμαίνων ἐκόμιζεν, quod pulchre et graphice dictum est de sexenni puero, qui magna beluarum corpora anhelaus portat ad Chironem.

V. 76. ἐγὼ τὸδε τοι
πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
σὺν γάλακτι, κίρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει,
ΠΟΜ' αἰοίδιμον Αἰολῆσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν.

Substantivo ἔερσα (i. e. δρόσος) vim tribuunt quam nunquam habuit, spumam (i. e. ἀφρόν) interpretati et novitium πόμα pro πῶμα nimis patienter ferunt. Deleta virgula post ἀμφέπει corrigo:

κίρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει
τὸν αἰοίδιμον Αἰολῆσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν.

qui (sic) temperatus liquor honorat virum clarum (victorem) Aeolicis tibiārum flatibus. Ad ἀμφέπειν cf. O. VI 61. Si quis forte praetulerit τὸδ' αἰοίδιμον, clarum hoc facimus, per melicet. Pind. 26.

Nem. IV 36.

ἔμπα, κείπερ ἔχει βαθεῖα ποντιάς ἄλμα
μέσσον, ἀντίτειν' εὐβουλίῃ· σφόδρα δόξομεν
δαΐων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν.

Aegre desidero pronomen, quare permittentibus numeris scribam μέσσον < σ' >, ἀντίτειν'. Sequentia male intellexit Dissen „καταβαίνειν petitum a victoribus, qui post res bene gestas inter spectatorum admirationem discedunt". Verte: nos videbimur adversariis multo superiores cum gloria in arenam (poeticam sc.) descendere.

V. 44. Lege τελέει pro τελέσει. Pind. 26.

V. 55. Παλίου δὲ παρ ποδὶ λατρείαν Ἰαωλκὸν
πολεμίᾳ χερὶ προστραπῶν
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν, κτέ.

Si λατρείαν haberem pro adiectivo, cum Schmidio cl. O. X 28 requirerem certe λατρίαν (licet inde, quod recte dicitur λάτριος μισθός, nondum sequatur urbem in servitutem redactam λατρίαν dici posse) et περτραπῶν cum Ahrensis, quod probabam Pind. 26. Nunc collato Soph. El. 1198

τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προστρέπει βροτῶν;

(sic enim haud dubie recte Reiskius correxit librorum lectionem προτρέπει) quis enim mortalium ad hanc necessitatem te redegit? emendare non dubito:

Παλίου δὲ παρ ποδὶ λατρείᾳ Φιαωλκὸν
πολεμίᾳ χερὶ προστραπῶν κτέ.

i. e. Peleus Iolcum vi redactam in servitutem Haemonibus tradidit. Ad digamma urbis nomini praefixum cf. N. III 34. P. IV 188. Perperam Bergk pro προστραπῶν edidit προτραπῶν.

V. 58. τέχναισι χρησάμενος. Si quid mutandum, longe prae-tulerim coniecturam χωσάμενος, commemoratam a Triclinio, male sano Bergkii invento χαρασάμενος, quod poetae obtrudere ausus est, dictum scil. pro χαραχθείς. Quam suspicionem impugnavi Pind. 26 sq. Debit saltem χαρᾷ μένος.

V. 67. εἶδεν δ' (Peleus) εὐκυκλον ἔδραν

τᾷς οὐρανῷ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι

δῶρα καὶ κράτος ἐξέφηναν ἐγγενὲς αὐτῷ.

Ipsi convivae mensis assidentes (ἐφεζόμενοι) efficiunt εὐκυκλον ἔδραν, itaque ἔδρας (gen.) ἐφέζεσθαι dici nequeunt. Corrigendum τὰν οὐρανῷ κτέ. Ibidem.

V. 91. ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι τὰ δ' αὐτὸς ἂν τις τύχη,

ἔλπεται τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι.

Scholiasta: ἕκαστος γάρ, φησιν, οἶεται ταῦτα ὑπάρχειν ἐξοχώτατα, ἅπερ αὐτὸς εἶδε. τοῦτο δὲ λέγει ὡς τοῦ Εὐφάνους παρατετυχηκότος, ὅτε ὁ Καλλικλῆς ἐνίκη τὰ Ἰσθμια διὸ ὑμνήσει αὐτὸν ἅτε παρατετυχηκὼς καὶ ἑωρακὼς ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ Ὀρτοτριάνα αὐτὸν νικήσαντα.

Quod Bergk ex Mingarelli coniectura textui intulit ἄντα τύχη, sola me iudice lenitate commendatur, nam intelligo, quo sensu Pindarus P. IV 27 dixerit ἔλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν, sed quid sibi velit ἄντα τυχεῖν τι, prorsus me latet. Magis placeret quod Hermann coniecit τὰ δ' αὐτὸς ἂν τις ἴδῃ, aut Mommsen αὐτὸς τὰ δ' ἂν τις ἴδῃ, nisi in utraque coniectura offensioni esset repetitum in utroque membro pronomen indefinitum. Mihi haud displiceat:

τὰ δ' αὐτὸς ἄντα ἴδῃ,

quae ipse coram viderit, ut librorum lectio nata sit ex interpretamento ἂν τις ἴδῃν τύχη.

Nem. V 6.

οὕτω γένυσσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας δ' πώρας.

Certam arbitror Pauwii emendationem οἰνάνθαν δ' πώρας. Sic poeta N. IX 52 vinum vocavit ἀμπέλου παιῖδα et Euripides Alc. 760 μελαίνης μητρὸς εὐζωρον μέθυ. Cf. etiam O. XI init. οὐρανίων ὑδάτων ὀμβρίων, παίδων νεφέλας. Bergk mirifice abusus loco prorsus alieno P. VIII 85 οὐδὲ μολόντων πρ'

ματέρ' — γέλως — ὄρσε χάριν, statuit ματέρ' loco nostro esse dativum, licet Homericæ licentiae iota dativi elidendi nullum exstet apud Pindarum vestigium, et rescripto ματρί nihil lucremur præter artificiosissimam et parum credibilem loci interpretationem. De Mezgeri explicatione (pag. 335) silere præstat.

V. 34.

ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τε οἱ (Peleo) ὄρσινεφής ἐξ οὐρανοῦ
 Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὥς' ἐν τάχει
 ποντιᾶν χρυσалаκκάτων τινὰ Νηρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν.

Schol. ἐπένευσεν αὐτῷ καὶ παρέσχεν ὥς λαβεῖν γυναῖκα τὴν
 Θέτιν. Potuitne Pindarus aliter scribere quam πράσσειν?

V. 54. Licet Bergk in ed. IV sententiam retractet, vere tamen in ed. III observasse videtur Scholiastam interpretantem Φαιδρὰ τὰ ἄνθη τῶν τεφάνων non legisse quod libri habent:

ἀνθέων ποιᾶεντα φέρειν τεφανώματα.

Minus eam interpretationem mirer, si habuerit ante oculos αἰγλάεντα. Cf. P. II 10. IV 231. Ut enim poeticum αἶγλα per φάος interpretantur, sic αἰγλάεις per Φαιδρός grammaticos explicasse, non est quod miremur. Ceterum ποιᾶεντα defendi potest.

Nem. VI 6. μετὰ νύκτας. Pessime Mezger „nach Verfluss der Nacht". Oppositum ἐφαμερίην docere eum potuerat μετὰ νύκτας esse noctu, ut μεθ' ἡμέραν interdiu significat apud omnes. Non tamen diffiteor me malle μετὰ νύκτα. Sed cf. P. IV 256.

V. 9.

ἀρούραισιν, αἵτ' ἀμειβόμεναι

τόκα μὲν ὦν βίον ἀνδράσιν ἐπηγετανὸν ἐκ πεδίων ἔδοσαν,
 τόκα δ' αὔτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔμαρψαν.

Manifesto depravatum est otiosum ἐκ πεδίων. Pind. 27 fluc-

tuabam inter ἐκπονέειν, quae lenior, et ἐκκαμάτων, quae aptior correctio videtur, neque etiam hodie reperio quod melius substituam. Ad imaginem cf. N. XI 38.

V. 66. χειρῶν τε καὶ ἰσχύος. Schol. εὐχερείας τε καὶ ἰσχύος. Corrigatur εὐχειρίας. Perpetuo haec confunduntur.

Nem. VII 12.

ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαί

σκότον πολλὸν ὕμνων ἔχοντι δέομεναι.

Legit sic iam Scholiasta interpretatus χηρίζοντα (κατορθώματα). Nihilominus valde suspectum est δέομεναι sine exemplo dictum pro ἐνδεόμεναι, s. ἐνδεεῖς οὔσαι. Quare suspicor poetam dedisse πενόμεναι, quo verbo similiter translate usi sunt c. a. Aeschylus Eum. 409 et Euripides Suppl. 222, quemadmodum ipse Pindarus πλοῦτος metaphorice usurpavit P. VI 47. Nec δεῖσθαι nec πένεσθαι alibi apud nostrum nostrum leguntur, qui etiam a compositis verbi δέομαι abstinuit.

V. 16. εὐρηται ἄποινα μόχλων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

Sic Pind. 27 correxi pro κλυταῖς — ἀοιδαῖς, cl. P. II 13. Vid. Bergk ad P. II 21, ubi tamen praefero ἐφετμαῖς, iungendum cum verbis ἐν πτερόεντι — κυλινδόμενον.

V. 36. Neoptolemus Delphis sepultus esse narratur, Πριάμου πόλιν — ἐπεὶ πρᾶθεν, τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν. Licet scholiasta iam ita legisse videatur, non tamen expedit voculam καί, quae sic tantum recte legeretur, si Neoptolemus non fuisset ipse Graecus. Expectaveram igitur τᾷ περ vel τᾷ δὲ Δαναοὶ πόνησαν.

V. 42. θεμίσκοπον. Schol. δίκαιον ἔφορον. Immo δικάϊων.

V. 58. Θεαρίων, τὴν δ' εἰκότα κτέ. Ad hanc structuram Graecis sollemnem cf. Porsoni notam ad Orest. 614, et ex nostro mox v. 86. N. II 14. P. V 60. XI 41.

V. 79. καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὕφελοῖς ἐέρσας.

Non agi de veris liliis, sed de coralia (cf. Scholia et Dissen) manifestum est. Suavis est Friedrichs, quem laudat Mezger „die Muse am Meeresstrand (!) Lilien pflückend, noch benetzt vom Thau des Meeres, das ist ein überraschendes Bild.“ Verissime dixit, nam mortales pro liliis ibi reperiunt lapillos et conchylia.

V. 71.

ὑπομνύω

μὴ τέρμα προβὰς ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάρχον ὄρσαι
θοᾶν γλῶσσον.

Recte Bergk vidit τέρμα non significare scopum, sed lineam (γραμμὴν), qua arceantur iaculum missuri, ne propius ad scopum accedant, sed non expedivit, quid sibi velit προβὰς, quod pro ὑπερβάς dici potuisse numquam credam. Unum tantum verbum hic aptum esse video περᾶν, sed fateor prima facie non lenissimam videri correctionem μὴ τέρμα περῶν ἄκονθ' κτέ. Nihilominus facile sic explicari potest ea corruptela, ut sumamus ex ΠΕΡΟ̄ natum esse ΠΡΟ et a correctore male suppletum esse ΠΡΟΒΑΣ.

V. 90.

ἐν τίν κ' ἐθέλοι (ὦ Ἡράκλεις) — εὐτυχῶς // ναλεῖν κτέ.

Quod sexcenties accidit, hic quoque factum esse suspicor, corrigens σὺν τίν κ' ἐθέλοι κτέ. Cf. Schol.

Nem. VIII 5. Schol. ἐπικρατεῖν explicat per ἐπιθυμεῖν, sed Grammaticus dedisse videtur ἐπιτυχεῖν.

V. 10.

ἦθελον κείνου γε πείθεσθ' ἀναξίως ἐκόντες.

Hic locus, ubi ut saepe alias vocula γὲ emphatica vi ponitur post pronomen demonstrativum, utilis esse potest ad corrigendum ARCHILOCHI locum fr. IV 4

ταύτης γὰρ κείνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης.

Emendandum :

ταύτης γὰρ κείνοι γ' αἶμονες εἰσὶ μάχης

cl. Iliad. E 48

Τὶδὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον, αἶμονα θήρης
Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχρ' εἰ δ' ἐξυόεντι.

Δαίμων idem significare posse quod δαήμεναι cras credam.

V. 19. ἐλελίξαις. Cf. O. IX 19 et P. I 4. Ex his locis apparet iam Pindari aetate apud Homerum hoc verbum, pro quo Dawes, Cobet, Nauck, alii ubique restituendum suspicantur *ἑλελίξαις*, lectum fuisse.

V. 21. ὄψον [δὲ λόγοι] φθονεροῖσιν.

Cum Christio verba, quae pars librorum omittit, librarii supplementum esse puto, et quod substituit ὄψον φθονεροῖσιν δε μόμφοι ita probo, ut δὲ μομφαί praetulerim. Deinde verissime Hecker ἐφίζει pro ἐρίζει. Pind. 27 sq.

V. 27. Φόνῳ πάλαισεν (Ajax). Dicit sic nequit de eo, qui voluntariam necem sibi infert. Corrigo Φόνῳ παλάχθῃ, ut legitur παλάσσεσθαι αἵματι, λύθρῳ, ἵδρῳ, sim. apud Homerum. Cf. Aesch. Sept. 48. Soph. Ai. 43. Pindarus I. VIII 55, ubi Φόνῳ ut h. l. est αἵματι. Anim. ad Theogn. p. 72. Pind. 28.

V. 33, Deleta virgula post ὁμόφοιτος, scribo :

αἰμύλων μύθων ὁμόφοιτος δολοφράδης κτέ.

i. e. συνοδοίπορος. Cf. Soph. O. R. 202' Μαινάδων ὁμότολος, porro Φιλός, ἐχθρός, σύμμαχος, alia quae ex adiectivis fiunt substantiva. Pind. l. l.

Similiter olim interpunctionem correxi apud Aeschylum Sept. 720 scribendo :

πέφρικα τὰν ὤλεσίοικον θεὸν οὐ θεοῖς ὁμοίαν,
παναλαβὴ κακόμαντιν, πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινῶν.

Vulgo enim male virgulae ponuntur post θεόν et post παναλαθῆ, quamquam κακόμαντιν hic manifesto est substantivum, eodem modo iunctum cum παναλαθῆ, quo θεός cum verbis οὐ — ὁμοίαν.

V. 44. *χρεῖται δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἄμφι πόνοις
ὑπερώτατα· ματτεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὁμμασι θέσθαι
πισόν. κτέ.*

Mezger: „Am höchsten ist zwar der Nutzen der Freunde in der Noth — aber auch die Freude begereht vor Augen zu stellen (d. h. an den Tag zu legen) die Treue (nämlich der Freunde).” Cadit in oculos quam contorta sit ultimorum verborum interpretatio. Oppositio postulat „aber auch die Freude begehrt einen treuen (Freund) vor Augen zu sehen.” Hinc nescio an una litterula mutata corrigendum sit:

ματτεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὁμμασ' ἰδέσθαι // πισόν.

V. 46. *σεῦ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε λαβρόν
ὑπερεῖσαι λίθον Μουσᾶϊον ἔκατι ποδῶν εὐανύμων
δὶς δὴ δυοῖν.*

Quid hic sibi velit λαβρόν non exputo. Mera enim commenta esse Dissenii interpretationem ingentem columnam et Mezgeri ein rauschendes (!) Musendenkmal nemo sanus dubitabit. Vocabulum depravatum esse satis constat. Pindar. 28, ubi egi de totius loci interpretatione, conieci λευρόν (var. lect. est λαυρόν) cl. Eur. Bacch. 982 et Lycophr. 159, nec hodie quidquam aptius reperio. Bergk coniecit βάθρον. Cf. O. XIII 8. — Insuper malim σῆ δὲ πάτρα.

Nem. IX 22. De Argivis Thebas oppugnantibus legimus:

*Ἴσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκὺν
νόστον ἐρεῖσάμενοι λευκανθέα σώμασι πίαναν καπνόν·
ἑπτὰ γὰρ δαΐσαντο πυρὰν νεογυίους Φῶτας.*

Superciliose contemtis reliquis criticis, Naber coniecit ἐπειγόμενοι, quod poeta, quidquid scripsit, scribere non potuit. Nam νότον ἐπειγόμενοι significaret eos in patriam festinantes caesos et rogis impositos crematos esse, quod dici non poterat de iis quos in ipsa urbis oppugnatione a Thebanis erumpentibus cladem passos esse constat. Sententia ferret, si vel hoc de mortuis dici potest, γλυκέος νότου ἐπειγόμενοι (cf. Homerieum ἐπειγόμενός περ ἰδοῖο), sed metri ratio sic scribi vetat. Equidem nihil melius reperio quam quod proposui Pind. 28 νότον ἐρυκόμενοι, reditu interclusi, ut ἐρύεσθαι ab Homero dici solent, qui alibi inviti detinentur et morantur. Quam suspicionem non memoravit Naber, sive improbavit sive, suam ut promeret, de industria reticuit. In adiuncto Accusativo νότον saltem non est quod haereamus, cum dicatur ἐρύκειν τί τι. Vide exempla apud Matthiaeum Gr. Gr. § 424, 2 sq.

V. 28. πείρα·ν μὲν ἀγάνορα Φοινικοσόλων
ἐγχεῶν ταύταν θανάτον περὶ καὶ ζωᾷς ἄ ν α β ἄ λ λ ο μ α ι
[ὥς πόρσιστα, κτέ.

Correxi $\alpha \nu \alpha \beta \alpha \lambda \lambda \acute{\epsilon} \mu \epsilon \nu$ (vel $\alpha \nu \acute{\alpha} \beta \alpha \lambda \lambda \acute{\epsilon} \mu \omicron \iota$). P i n d. l. l.
probante Nabero.

V. 34. αἰδώς — ἄ φ έ ρ ε ι δ ό ξ α ν, De industria haec poeta addidit, quia duplex est αἰδώς, de qua omnibus nota sunt quae dixit Hesiodus Opp. eumque secutus Euripides in Hippolyto.

V. 37. παῦροι δὲ βουλεῦσαι φόνον
παρποδίου νεφέλῃν τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας
χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυσνοτοί.

Quam ineptum sit *Βουκεῦσαι* h. l. ostendi Pind. 29, ubi dixi incertissimam esse correctionem, tentans δ' ἐφορμῶσαν, δέ που λαβράν, alia. Verbum si latet, possis δέ που φῦσαν, sed locum felicioribus commendo.

V. 44. ἐκ πόνων δέ οἱ σὺν νεότητι γένωνται σὺν τε δίκῃ
τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἄμειρα.

Optime sic scribitur et rectissime vetus scholiasta enarrat:
ἡ αἰὼν ἐστὶν αὐτοῖς ἡμέρα ἀντὶ τοῦ ἡμερος καὶ πρῶτος ἐστὶν αὐτοῖς
ὁ βίος πρὸς γῆρας, ὅταν ᾧσιν ἐν νεότητι πεπονηκότες δικαίως, sen-
tiens, opinor, quam apte τὸ ἄγριον τῶν προπεπονημένων ἐν νεότητι
opponatur τῷ ἡμέρῳ τοῦ γήρας. Naber hoc nimis tenuiter
scilicet dictum esse contendit, ut promere possit coniecturam
ἀρέμεα, lento gradu, quod quam recte coeat cum
verbo τελέθει (= ἐστὶ, γίνεταί) ipse viderit, ut omittam ἀρέμα
non esse vocabulum Pindaricum. Αἰὼν feminini generis est,
ut P. IV 186 V 6 sq. et haud ita raro apud poetas.

V. 47. κῦδος· (ὥς) οὐκ ἔστι πόρσω θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας
[ἐφάψασθαι ποδοῖν.

Pindari usum spectans multum dubito, num recte Bergk
inserta vocula ὥς asyndeton oblitteraverit. Multo rectius me
iudice Rauchenstein:

< ἄνδρ' > οὐκ ἔστι πόρσω θνατὸν κτέ.

Nusquam enim Pindarus singulari numero vocabulum
θνατός substantive usurpavit, sed ubique addidit ἀνὴρ.

Nem. X 9 μάντιν Οἰκλείδω, πολέμοιο νέφος.

Ipsum bellum optime sic vocaretur, ut est I. VI 27 ὅστις
ἐν ταύτῃ νεφέλῃ χαλάζαν αἵματος πρὸ Φίλας πάτρας ἀμύ-
νεται, et caedes N. IX 38 vocatur φόνου νεφέλα. Sed fortis-
simum ducem Amphiaräum ita dici potuisse haud facile
credam. Bergk coniecit φάος, melius sane quam Rauchen-
stein γέρα. Notum est apud Latinos belli fulmina
dictum de Scipionibus, ad cuius locutionis exemplum non
absurde conicias πολέμοιο σέλας. Ad usum huius vocabuli
pro ἀτραπή cf. Hom. Θ 76. Soph. O. C. 95. Herod. III 28.
In re tamen incerta nihil affirmo.

V. 13. δ δ' ὀλβω φέρτατος

ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν.

Conieci ὀλβων Pind. 29.

V. 18. Ἡβὰ τελεία παρὰ ματρὶ βαίνοισ' ἔτι.

In Heraeo Argivo iuxta Iunonem sedentem stabat Iuventae signum, opus Nausicydis, teste Pausan. II 17, 5. Pind. l. l.

V. 50. Legendum: οὐ θαῦμα' εἰ (pro θαῦμα) σφίσιν ἐγγενές, ἔμμεν ἀθληταῖς ἀγαθοῖσιν. Ibidem.

V. 58. Lege ἀμπί<μ>πλαντες. Ibidem.

V. 61. ἀπὸ Ταῦγέτου ποδ' αὐγάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει // ἤμενον. Pessime vulgo recepta est Triclinii correctiuncula πεδαυγάζων, i. e. μεταυγάζων, quod compositum Graecum esse aut esse posse nego. Nec tamen probaverim ποταυγάζων, quod coniectum a Stephano recepit Christ. Manifesto enim adspiciendi notio hic aliena est, et requiritur spectandi, itaque verbum simplex. Acu rem tetigisse mihi videtur Kayser coniciens δέ F' αὐγάζων ἴδεν — ἤμενον.

V. 71. ἐπ' Ἰδα πυρφόρον πλᾶξε ψελόντα κεραυνόν.

Verbo πλήττειν coniungitur accusativus eius qui (quod) feritur, non eius quod iacitur. Quare requiro σκᾶψε. Pind. 29.

V. 90. ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν. Non est subiectum Ζεύς (sic Dissen), sed Pollux, qui optione sua fratri oculos resolvit, ope tamen Iovis. Ibidem.

Nem. XI 6. πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι

[πρῶτον θεῶν.

Corrigebam λοιβαῖς ἀγαπαζόμενοι. Pind. 30. Cf. P. IV 240 μειλιχίοις τε λόγοις ἀγαπᾶζοντ'. Verbum ἀγάξεσθαι relinquitur sequioribus.

Isthm. I 3. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
Δᾶλος, ἐν ᾧ κέχυμαι.

Qui toti dediti sunt alicui rei, dicuntur κεχύσθαι εἰς τι vel πρὸς τι. Quare lego: ἐν ᾧ κέχυμαι. Cf. fr. 51 init. et quae annotavi ad P. IV 127 et VIII 69. Ibidem.

V. 14.

ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων TOMEN ἄρματι τεθρίππῳ γέρας,
ἀνίατ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω
ἢ Κασορείῳ ἢ Ἰολάοι' ἐναρμόξαι νιν ὕμνω.

Haud displiceret mihi M. Schmidtii coniectura τορὸν — γέρας, nisi viderem Pindarum nusquam eo adiectivo usum esse, sed longe certe praeferenda est Bergkii (τεθμόν vel θ' ὁμόν) et Hartungii (μέλος) commentis. Mihi venit in mentem:

ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων ΤΟΔΕΦ (τόδ' ἐφ') ἄρματι
-[τεθρίππῳ γέρας,

ἀνί' ἐν (cum Hartungio) ἀλλοτρίαις κτέ.

Quominus enim cum Bergkii scribamus ἀνί' ἄτ', prohibet constans Pindari usus, cui ἄτε numquam est quippe. Ad ἐπί cf. infra vss. 26 et 47.

V. 28.

τῶν ἀθρόοις ἀνδησάμενοι θαμάκῃς
ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν καὶ παρ' Εὐ-
[ρώτῃ πέλας, κτέ.

Manifesto πέλας in hac verborum compositione male abundat. Conieci καὶ παρ' Εὐρώτῃ (sic libri omnes) πόρῳ. Cf. O. VI 28. I 95. II 14. X 48.

V. 41.

εἰ δ' ἀρετᾷ κατὰ κείται πᾶσαν ὀργάνῃ, ἀμφοτέρων
δαπάναις τε καὶ πόνοις, χρεὶν ἐύρόντεσσιν
ἀγάνορα κόμπου μὴ φθονεροῖσι φέρειν.

Sic verte apodosin: oportet non invidamente
splendidum laudis praeconium ferre iis
qui eam (virtutem) assecuti sunt. A sententia enim
prorsus aberravit Mezger, qui Didymum secutus voculam
χρεὶν iunxit cum dativo ἐύρόντεσσιν, nam ut soloecam esse
necne eam structuram disputari posse nunc τοῦ λόγου ἕνεκα
concedamus, nihil tamen certius est quam Pindarum ab ea
abstinuisse. Si haec igitur quam dixi est apodosios sententia,
consentaneum est praecessisse hanc fere sententiam genera-
lem: si virtus omnes hominum facultates
requirit, tam sumtus quam labores, nec locum
esse sententiae speciali quam Bergk coniciens εἰ δ' ἀρεταῖς
ἀνάκειται subesse putavit vertens: si (Herodotus) deditus
studio laudis agonisticae neque labori
neque sumptui parcat, ut demus (quo de ipse non
temere dubitasse videtur) ἀνακείσθαι a vetusto poeta usurpari
potuisse pro προσκεῖσθαι τινι. Nam si eiusmodi quid Pindarus
voluisset, in apodosi sequi debuerat ἐύρόντι pro ἐύρόντεσσι. Ergo
Pindari locum emendaturis in protasi quaerenda est qualem
indicavi sententiam generalem, cui etiam praegressa favere
videntur. Ipse cum nihil quod satis videatur probabile repe-
riam, inutilium coniecturarum numerum augere nolo et feli-
ciori ingenio rem committo.

V. 49. γὰρ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέτατα.

Propter verbi notionem expectabam ἀμύνειν, tristem
famam arcere laborat. Sic διατείνεσθαι cum Infini-
tivo iungitur, non cum participio, diciturque διατείνεσθαι πρὸς
τι, non ἔν τινι.

V. 54. ἀρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι.

Recte nuper Rauchenstein ἱπποδρομίῳν.

V. 63. Ἡ μὲν πολλάκι καὶ τὸ σεσπαμένον εὐθυμίαν
[μεῖζω φέρει.

Quod coniecit Naber εὐθυμίαν, ne post ipsius quidem explicationem (pag. 42) satis intellego. Cum grano salis, quod aiunt, Pindari verba accipienda esse vidit iam Dissen, nimias laudes propter hominum invidiam displicere monens. Sed nescio tamen an poeta paullo clarius suam mentem significaverit scribendo:

πολλάκι καὶ τὶ σεσπαμένον εὐθυμίαν μεῖζω φέρει.

Saepe etiam ALIQUID silentio praetermissum maiorem affert iucunditatem, i. e., si non omnia ad satietatem percensentur. Ad sententiam cf. N. V 15 sqq.

Isthm. II 19 sqq. Difficilem locum recte interpretari videtur Mezger, qui, ubi rei grammaticae aut inscitia aut contemptu non premitur, aliquoties verum vidit.

V. 25.

Ἄδυπνός τέ νιν ἀσπάζοντο Φωνῆ

χρυσέας ἐν γούνασιν πίτνοντα Νίκας

γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, τὰν δὲ καλέουσιν Ὀλυμπίου Διὸς
ἄλσος· κτέ.

Quia non tota Elis, sed sola Olympia dicebatur Iovis Olympii lucus, manifesto requiritur τῆ (u b i) δὲ καλέουσιν κτέ, noto poetarum usu dictum pro ὅπου ἐστὶ τὸ Ὀλυμπίου Διὸς ἄλσος (καλούμενον).

V. 41. Placet nupera Wilamowitzii coniectura θέρειος
pro θερείαις.

Isthm. IV 13 (III 81).

οἴκοθεν ἑτάλαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείαις·

καὶ μηκέτι μακροτέρων σπεύδειν ἀρετάν.

Plurimis coniecturis novam addit Naber ὥς. Credam fortasse (saepe enim duae voculae confunduntur), si indicaverit mihi locum Pindari, ubi vocula ὥς, qua saepissime utitur, similiter usurpata est. Nunc τᾶν vel ᾶν probabilius coniectum mihi quidem videtur.

V. 35. ἴξε μὲν Αἴαντος ἀλλὰν Φοίνιον, τὰν, ὀψία

ἐν νυκτὶ ταμῶν περὶ ᾧ Φασγάνῳ, μομφὰν ἔχ' ἐν

[παίδεσσιν Ἑλλάνων.

Iunge ἀλλὰν Φοίνιον, τὰν μομφὰν ἔχε κτέ. et ὀψία — Φασγάνῳ. Tum corrige πετῶν περὶ ᾧ Φασγάνῳ, ut dici solet περιπίπτειν τῷ ξίφει qui suo se gladio confodit. Glossema esse potest ταμῶν, ut apud Aeschylum Eum. 592 ξιφουλκῶ χειρὶ πρὸς δέριν τεμῶν, ubi probante Dindorfio substitui olim βαλῶν. Pind. 30.

V. 45.

τόλμα γὰρ εἰκῶς

θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων

ἐν πόνῳ· μήτιν δ' ἀλώπηξ, αἰετοῦ ἅτ' ἀναπιτναμένα

[ρόμβον ἴσχει.

Conclamato loco si non proderit, saltem non nocebit haec mea addita ceteris (quas recenset Bergk) coniectura:

τόλμα γὰρ (οἱ?) εἰκεῖ

Φύλον ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων

ἐν πόνῳ, μήτιν δ' ἀλώπηξ κτέ.

Nam audacia ei (victori) cedit valde fremen-
tium genus beluarum leonum in labore,
prudentia vero vulpes cett. Possis quoque τόλ-
μαν — μήτιν, nam verbum εἰκειν cum utroque casu
iungitur rei, qua quis alii cedit. Sic Homerus τὸ δὲ μένος
οὐδενὶ εἰκων. Sed multo usitatior est Dativus. Additum θηρῶν

tuetur Bergk loco Euripideo Herc. 463. Adde Arist. Av. 569. 763. Cum h. l. cf. O. XI extr, et fragm. 239.

In scholio antiquo ad ultima verba: ὑπὲρ τοῖς ποσσὶν ἀμύνεται τὰ μὲν συλλαβομένη, τὰ δ' ἀμύσσουσα Pind. l. l. correxi εὐλαβομένη, sibi cavens.

V. 63. ἔμπυρα χαλκοῦ ἄν' ἔκτῳ θανόντων.

Naber pag. 42 coniecit χαλκοῦ ὀρόπων, quod non nisi extrema coactus necessitate accipiam, quoniam formam tam proprie Pindaricam quam est χαλκιδάρας (praeter I. IV (V) 41 cf. χερσίδας P. V 35) haud facile vitio natam esse credam. Argutatur autem me iudice et vix serio loquitur amicus, ubi scribit „nego pueros fuisse aere armatos vel bellicosos. Si fuissent, quomodo eos Hercules potuisset superare? Πρὸς ἔκτῳ οὐδ' Ἡρακλῆς.” Hoc est proverbii abuti. Nam cum in vetustis fabulis prorsus nihil mirabile est, tum Herculem multo graviora virium atque roboris specimina edidisse in vulgus notum est. Quod autem scholiasta βιαιοθανόντους fuisse dicit, inde non apparet, ut arbitror, eum aliud legisse quam quod hodie legimus. Res notissima erat Graecis omnibus; et absurdas veterum grammaticorum etymologias si reputamus, nihil nos vetat suspicari, scholiastam vocem χαλκιδάρας derivasse a χαλκός et ἐνλίρειν.

Sed, utut ea res se habet, equidem nescio an pius poeta hoc loco, ubi de ipsius quoque Herculis, magni apud Thebanos dei, cultu agit, puerorum caedem, furiosi patris manu patratam, de industria verbis velaverit. — Mox πλακτίζοισα (66) et λευκανθής (69) pro λακτίζοισα et λευκωθείς palmares sunt Heckeri nostri coniecturae.

Isthm. V (IV) 12.

δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιζον εὐκνθεῖ σὺν
εἴ τις εὖ πάσχωι λόγον ἔσλῳ ἀκούσῃ. [ὁλβφ,

Manifesto sententia requirit ἀκούη, quod ipsum ex cod. B enotavit Bergk, sed iniuria sprexit.

V. 49. πόλις Αἴαντος ὀρθωθείσα ναύταις
ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμῖς Διδὸς ὄμβρον
ἀναριθμῶν ἀνδρῶν χαλαζέεντι Φόνοῳ.

Legimus I. VII 27 ὅτις ἐν ταύτῃ νεφέλῃ χαλαζᾶν αἵματοο πρὸ Φίλας πάτρας ἀμύνεται. Quo loco adhibito suspiceris Pindarum hic dedisse ὄμβρον — χαλαζέεντι Φόνοῳ, usurpato Φόνου pro αἵματος, quod saepe fecerunt alii poetae et ipse noster I. VIII 55. Cf. ad N. VIII 27. Tertius cum hic locis componatur Soph. O. R. 1278

ἀλλ' ὄμβρος μέλας
ὄμβρος χαλαζᾶ θ' αἵματοῦ σ' ἐτέγγετο,
ut legi solet ex Porsoni emendatione pro χαλαζῆς αἵματος. In versu praegresso (I. V 48) non video cur praeferamus Bergkii coniecturam vulgo receptam κελάρυσαι, quo verbo Pindarus nusquam usus est, lenissimae Boeckhii correctioni κελადέειν pro κελადεῖν (sic libri), quod verbum poetae est in deliciis, quodque a futuris editoribus revocatum ire spero atque confido.

V. 57. οὐδ' ὀπίσθαι δαπάναι ἐλπίδων ἔκνισ' ὄπιν.

Probabiliter Rauchenstein ἐξέπεσον. Frustra librorum scripturam interpretantur.

V. 63. καὶ πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον. Non otiosum est quod additur νέον. O. IX 49

αἶνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων
νεωτέρων.

Suspiceris fere interdum Pindari aetate factum esse, ut victor minus munificus antiquo carmine, quantum opus esset immutato, contentus esse deberet.

Poeta Gallicus LEBRUN, cognomine Pindarus, hymni cantati

in Napoleontis magni epiniciis d. 29 Maii a. 1796 paenultimam strophē finivit hoc versu:

Il faut de nouveaux chants pour des
[palmes nouvelles.

Isthm. VI 45.

λίσσομαι παῖδα θρατὺν ἐξ Ἑριβοίας
ἀνδρὶ τῷδε, ξείνον ἀμὸν μοιρίδιον τελέσαι·
τὸν μὲν ἄρρηκτον Φυάν, ὥσπερ τόδε δέρμα γε
[νῦν περιπλανᾶται.

Egredie placent Rauchensteinii coniectura ἀνδρὶ τῷδε ξείνο-
ν οτρίμω et Hartungii τὼς μὲν ἄρρηκτον, sed nondum per-
sanata sunt ultima verba. Nam lenitur quidem Pauwius olim
reposuit:

ὥσπερ τόδε δέρμ' ὃ με νῦν περιπλανᾶται,
sed non credo Herculem ex poetae mente dixisse Aiace
fore corpore tam robusto quam pellis leonis, quam gestabat,
sed quam ipse leo, cuius pellem gestabat. Quocirca conieci:
τὼς μὲν ἄρρηκτον Φυάν, ὥς οὗ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
// θηρός, ὃν πάμπρωτον ἀέθλων κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέῃ.

V. 58 τὸν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεται πᾶν ἐν Βραχίλοις.

Nabero conicienti τῷ displicet huius loci asyndeton, mihi
non item. Vide v. c. I. VII 37 αἰέσομαι χαίταν τεφάνοισιν
ἀρμόζων.

V. 60. ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου

τρεῖς, ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας κτέ.

Sic eddidit Bergk, virgula inserta post τρεῖς, sed rectissime
Mezger, quem vide pag. 343, veterem interpunctionem revo-
cavit. Et agi de permagno victoriarum numero clare docent
verba sequentia: ἀνὰ δ' ἄγαγεν ἐς Φάος οἶαν μοῖραν
ὕμνων.

V. 70. καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται.

Perperam Mezger „er hat seine Freude (sic) an der Unterstützung der Fremden.” Verte „propter hospitum beneficia diligitur.” Sed vide an scribi oporteat καὶ ν, ut O. II 49 νέοις (l. νέων) ἐν ἀέθλοις ἐν μάχαις τε πολέμου τιμώμενος.

Isthm. VIII 34 ἐπεὶ θεσφάτων ἤκουσαν.

Bergk in ed. IVta dedit ἐσυνῆκαν, qua barbara forma revera Anacreontem et Alcaeum usos esse haud facile credam. Pindarus saltem nihil commisit quare dignus censeatur, cuius oratio istiusmodi labe inquinatur. Reliquae omnes, quas Bergk in adnotatione recensuit, coniecturae ista meliores sunt.

V. 48. λύοι κεν χαλινὸν ὑφ' ἥρῳι παρθενίας.

Vir noto usu dicitur virgini λύειν ζωνήν, sed nonne virgo dicenda est λύεσθαι ζωνήν ὑπ' ἀνδρός? An igitur scribendum: λύοιτ' αὖν χαλινὸν κτέ.?

Fragm. 97. τὸ σαυτῷ μέλος Γλάζεις.

Merum librarii σφάλμα esse videtur pro Κλάζεις, qua forma cum ceteris omnibus poeta usus est. P. IV 23. Non ignoro Hesychii glossam γλάζει· πτερύσσεται. κέκραγε. Ibi favente litterarum ordine olim ex Cyrillo correctum est γλαγγάζει, quod ipsum suspectum est pro κλαγγάζει, s. κλαγγάνει.

Fr. 101. ὀρέων ὑπερ ἔσα, // καὶ μυχοὺς δι' ἰνᾶστατο.

Ingeniose Bergk ope Hesychii ἰνᾶστατο, i. e. ἐκάθηρεν. Quo invento usus, lenius etiam correxi:

ὀρέων δ' ὑπερ ἔσα· // καὶ μυχοὺς δ' ἰνᾶστατο
βαλλόμενος κρηπιδας ἄλσέων, κτέ. Pind. 31.

Fr. 154. ἐλαφρὰν κυπάριστον Φιλέειν,

ἔαν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαῖτον.

ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γὰρ δέδοται ὄθεν ἄδρυς,
πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ τασίων.

Sic libri. Bergk metri causa dedit $\tau\theta\theta\epsilon\nu$, non curans sententiam, quae neque Reiskii commento $\acute{\alpha}\delta\rho\acute{o}\varsigma$, neque violentis Hartungii remediis restituitur. Conieci:

$\epsilon\mu\omicron\iota\delta'\acute{\omicron}\lambda\acute{\iota}\gamma\omicron\nu\mu\acute{\epsilon}\nu\gamma\acute{\alpha}\varsigma\delta\acute{\epsilon}\delta\omicron\tau\alpha\iota\text{'}\nu\tau\text{'}$ (i. e. $\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon$) $\acute{\omicron}\lambda\acute{\iota}\gamma\alpha\delta\rho\ddot{\upsilon}\varsigma$.

Mihi paullum quidem agri datum est in eoque rara arbor, cett. Ad $\acute{\omicron}\lambda\acute{\iota}\gamma\omicron\nu\gamma\acute{\alpha}\varsigma$ cf. $\mu\acute{\epsilon}\lambda\iota\tau\omicron\varsigma\mu\iota\kappa\rho\delta\nu$ Ar. Vesp. 878.

Fr. 159. $\acute{\alpha}\nu\delta\rho\acute{\omega}\nu\delta\iota\kappa\alpha\acute{\iota}\omega\nu\chi\rho\acute{o}\nu\omicron\varsigma\sigma\omega\tau\grave{\eta}\rho\acute{\alpha}\rho\iota\sigma\tau\omicron\varsigma$. Utrum sic an $\gamma\nu\omega\varsigma\grave{\eta}\rho$ scribendum sit, disquisivi Pind. l. l. Tuebar tamen $\sigma\omega\tau\grave{\eta}\rho$, ut sit haec sententia: iustorum hominum (propter $\acute{\alpha}\omicron\iota\delta\acute{\omega}\nu\lambda\omicron\gamma\acute{\iota}\omega\nu\tau\epsilon$ laudes) numquam interire memoriam.

Fr. 189. $\pi\alpha\nu\delta\alpha\mu\acute{\iota}$ requirebam pro $\pi\alpha\nu\delta\alpha\mu\acute{\epsilon}\iota$. Ibidem.

Fr. 203.

$\text{'}\acute{\alpha}\nu\delta\rho\epsilon\varsigma\tau\iota\nu\acute{\epsilon}\varsigma\acute{\alpha}\kappa\kappa\iota\zeta\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\iota\ \Sigma\kappa\acute{\upsilon}\theta\alpha\iota$

$\nu\epsilon\kappa\rho\delta\nu\text{'}\acute{\iota}\pi\pi\omicron\nu\ \varsigma\upsilon\gamma\acute{\epsilon}\omicron\iota\sigma\iota\nu\ \lambda\acute{\omicron}\gamma\omega\ \kappa\tau\acute{\alpha}\mu\epsilon\nu\omicron\nu\ \acute{\epsilon}\nu\ \Phi\acute{\alpha}\epsilon\iota,$
 $\kappa\rho\upsilon\Phi\acute{\alpha}\ \delta\acute{\epsilon}\ \sigma\kappa\omicron\lambda\acute{\iota}\omicron\upsilon\varsigma\ \gamma\acute{\epsilon}\nu\upsilon\sigma\iota\nu\ \acute{\alpha}\nu\delta\acute{\epsilon}\rho\omicron\iota\sigma\iota\nu\ \pi\acute{\omicron}\delta\alpha\varsigma\ \eta\delta\acute{\epsilon}\ \kappa\epsilon\Phi\alpha\lambda\acute{\alpha}\varsigma.$

Recte fortasss $\kappa\epsilon\Phi\alpha\lambda\acute{\alpha}\nu$ requirit Bergk, sed idem infelicitate coniecit $\delta'\acute{\alpha}\sigma\kappa\acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\omega\varsigma$, non enim continuo Scythae equis vescebantur, ut arbitror. Pro $\sigma\kappa\omicron\lambda\acute{\iota}\omicron\upsilon\varsigma$ (sic Zenobius) reliqui paroemiographi habent $\sigma\kappa\omicron\lambda\acute{\iota}\omicron\iota\varsigma$. Vide an fuerit $\kappa\rho\upsilon\Phi\acute{\alpha}\ \delta\acute{\epsilon}\ \sigma\kappa\omicron\tau\acute{\iota}\omicron\iota\varsigma$ ($\sigma\kappa\acute{\omicron}\tau\acute{\iota}\omicron\iota$?) $\gamma\acute{\epsilon}\nu\upsilon\sigma\iota\nu$, quae responderint verbis praegressis $\acute{\epsilon}\nu\ \Phi\acute{\alpha}\epsilon\iota$. Ad sermonis abundantiam cf. N. V 29:

$\psi\acute{\epsilon}\upsilon\varsigma\alpha\nu\ \delta\acute{\epsilon}\ \pi\omicron\iota\eta\tau\delta\nu\ \varsigma\upsilon\nu\acute{\epsilon}\pi\alpha\acute{\xi}\epsilon\ \lambda\acute{\omicron}\gamma\omicron\nu.$

Sed cur dixit poeta $\acute{\alpha}\nu\delta\acute{\epsilon}\rho\omicron\iota\sigma\iota\nu$, excooriant, ubi expectamus $\acute{\alpha}\pi\omicron\tau\rho\acute{\omega}\gamma\omicron\iota\sigma\iota\nu$, abrodunt? An quod capiti pedibusque equinis carnes vix ullae sunt? De curvis gladii cultrisve ($\sigma\kappa\omicron\lambda\acute{\iota}\omicron\iota\varsigma\ \gamma\acute{\epsilon}\nu\upsilon\sigma\iota\nu$) vix cogitari posse videtur, nec $\gamma\acute{\epsilon}\nu\upsilon\varsigma$, quod sciam, de alio instrumento praeter securim usurpatur. Aliorum de loco haud satis expedito expecto sententiam.

Fr. 207. Ταρτάρου — ἀφανέος. Pro humili vocabulo in
magnifica oratione Pind. 31 suspicabar ἀφανέος.

Fr. 228 sic suppleverim:

τιθεμένων ἀγώνων πρόφασιν

< τὰν > ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.

Fr. 233. καὶ φέρονται πῶς ὑπὸ δούλειον τύχην // αἰχμάλωτοι κτέ. Conieci ζυγόν. Pind. p. 32.

A D D E N D A.

Ad pag. 6. De ἔφρα apud Pindarum consentientem habeo PHILIPPUM WEBER, Beiträge zur Hist. Syntax der Gr. Sprache, herausg. v. M. Schanz II, 1 pag. 74. Non magis apud reliquos lyricos construitur cum futuro. Ibid. pag. 76.

Ad Olymp. IX 77 sqq. Pro suspecto verbo ταξιοῦσθαι duo tantum reperiō verba, de quibus substituendis metro pariter et sententiae aptis cogitari possit. Alterum est verbum Homericum δηριῶσθαι, licet unico, quo apud Pindarum reperitur, loco N. XI 26 appareat forma activa, alterum est δαΐωσαι, Homero item (in forma Ionica) usitatum, cum Pindarus tantum usurpet adiectivum δαίος N. IV 38. VII 28. Utrumque verbum a tradita lectione cum nimis remotum sit, ampliandum censeo. — Cum analogia saltem non pugnet ταξιῶσθαι, formatum ut δηριῶσθαι.

Ad Pyth. III 56 sq. Similiter Iones abiecta reduplicatione οἶκα dixerunt pro ἔοικα. Omnino retinendum ἀλωκότα.

Pyth. IV 70.

τίς γὰρ ἀρχὰ κδέξατο ναυτιλίας,
τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἄλοις;

Cum obiectum additum malim, tum minus hic apta videtur coniunctio causalis. Quare conieci:

τὶς σφ' ἄρ' ἀρχὰ κτέ.

Ad Pyth. IX 93. Vetus scholiasta explicat εἴτε — εἴτε, nec fortasse εἰ — εἰ eo sensu dictum sollicitandum fuerat.

Ad Pyth. IX 113. Vulgatam lectionem sic interpretatur Mezger, ut πρὶν μέσον ἄμαρ ἐλεῖν poeta novaverit pro πρὶν ἄμαρ ἐλεῖν τὸ μέσον. Multum tamen dubito num quisquam Graecorum sic scribentem intellecturus fuisset. Neque αἰρεῖν sic usurpatur.

Pyth. IX 129. εἶπε δ' ἐν μέσσοις ἀπάγεσθαι.

Naber legi iubet ἀγαγέσθαι, quod si in omnibus libris legeretur, equidem in ἀπάγεσθαι mutarem, quia non de ducenda uxore, sed de abducenda, ut praemio victoriae, sermo est. Similiter verbum compositum necessarium est Herod. I 196: ἐκδοῦναι δὲ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ὅτε βούλοιο ἕκαστος οὐκ ἐξήν, οὐδὲ ἄνευ ἐγγυητέω ἀπαγαγέσθαι τὴν παρθένον πριάμενον, ἀλλ' ἐγγυητὰς καταστήσονται ἢ μὴν συνοικήσειν αὐτῇ οὕτω ἀγαγέσθαι, ubi optime Stein correxit ἀπάγεσθαι, nisi forte praestat Aoristus ἀπαγαγέσθαι.

Ad Nem. I 46. Si χάνος recte conieci, ψυχάν necessarium est, sin ψυχὰς recte habet, χάνη conici potest. Placeat Hartungi coniectura ἀρχόμενοι — ἀπέπνευσαν, modo pro χρόνος aptius aliquid reperiatur quam χρόνῳ aut λέχοις.

Ad Nem. I 50. 'Εοῖς nimis remotum a παῖσιν. Retineo ὁμῶς.

Nem. VI 5. ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἔμπαυ
ἢ μέγαν νόον ἢ τοὶ Φύσιν ἀθανάτοις.

Suspectum est ἦτοι contra constantem antiquiorum scriptorum usum positum in altero membro sententiae disiunc-

tivae, cum poni soleat in priore. Vide B. A. 486, 31. Quare nescio an corrigendum sit ἡ τάν, quoniam in sermone poetico articulum addi minime vetat eius omissio in praegressis. Saltem hoc loco non abutar cum Bergkio ad corrigendum I. VII 8:

ἡ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίᾳ βουλαῖς;

ἡ ὅτ' ἀμφὶ Ἰόλαον ἱππόμητιν;

ubi bis intulit ἡτ', dictum scilicet pro ἡτοι, quasi diphthongum oI apud Pindarum elidi posse constet. Quid poeta dederit nescio, sed potius sequar Hartungium scribentem bis ἡ ρ', aut Mommsenum reponentem utrobique ἡ, quam admittam Bergkii παραδιόρθωσιν. Homero A 170 οὐδέ σοι ὄω primus Bentley reddidit, non Thiersch, cui emendationem tribuit Christ in novissima editione Iliadis. Soloece ipse Christ E 252 coniecit οὐδέ σε πεῖσαι ὀίω pro necessario futuro.

Nem. IX 21.

Φαινομένον δ' ἄρ' ἐς ἄταν σπεῦδεν ὄμιλος ἰκέσθαι.

Locutionem satis raram praeterea repperi apud Archilochum fragm. 98:

Φαινόμενον κακὸν οἶκαδ' ἄγεσθαι,

quod nescio an ad Lycambis filiam referendum sit, et apud Herodotum II 161 extr.: δοκέοντες τὸν Ἀπρίην ἐκ προνοίας αὐτοῦς ἀποπέμψαι ἐς Φαινόμενον κακόν, i. e. προὔπτον κακόν, ut plerumque in tali re dici solet.

Licet nihil faciat ad Pindarum, finem huic opusculo imponam tentando IONIS CHII elegiae fragm. I ap. Bgk. vs. 12:

τῶν δ' ἀγαθῶν βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φύσιν.

Quid enim hic sibi velit βασιλεὺς frustra quaerens, conieci:

τῶν δ' ἀγαθῶν βάσανος Φοῖνος ἔδειξε φύσιν.

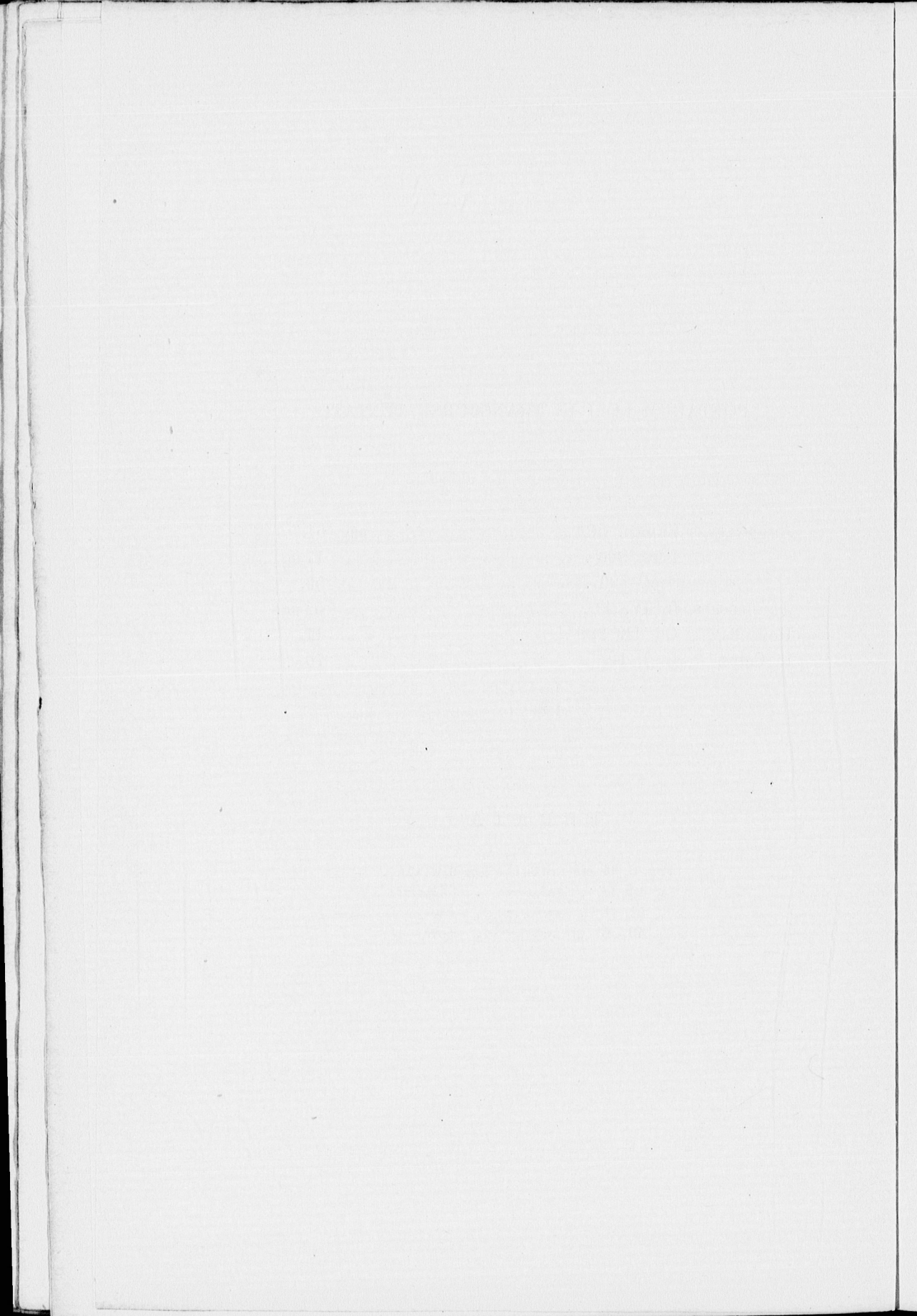
quod non eget interprete. Ad digamma cf. vs. 3 θαλίαι τε Φανάκτων.

POETARUM LOCI IN TRANSCURSU TENTATI.

AESCHYLUS,	Eumen. 592	pag. 61.
	Pers. 900	" 17 sq.
	Sept. 720	" 53.
ARCHILOCHUS,	fr. IV, 4	" 52 sq.
HOMERUS,	Od. IX 398	" 41.
IO CHIUS,	fr. I, 12	" 70.

E R R A T A.

Pag. 6, 14 pro *mutatae lege mutata*
 „ 13, 13 „ Ἀδραστος „ Ἀδραστος
 „ 42, 11 „ ποιάν. „ ποιάν;
 „ 43, 6 „ ἐλεῖν „ ἐλεῖν

CORRIGENDIS ADDANTUR

- Pag. 9, 3 ἐσλῶ *pro* ἐσάλῶ.
" 13, 26 et 28 ἐπτὰ *pro* ἐπτὰ.
" 28, 15 Gratiarum *pro* Gratiarum.
" 33, 3. Vulgatam tamen scripturam tueri videtur Ibyci fr. 9 (Bgk.)
ἐρασιπλόκαμον κούραν Πριάμου.
" 55, 8 Homericum *pro* Homericum.
" 57 extr. Retinendum ἀγαζόμενοι.
" 59, 28 famem *pro* famam.
" 62, 8 et 20 χαλκοῦρας *pro* χαλκιδάρας. Ex loco Pausan. IX 44, 1 intel-
leges fieri posse ut poeta Thebanus de Herculis filiorum morte famam
a vulgari diversam secutus sit.
" 63, 7 αἵματος *pro* αἵματος.
" 68, 15 *post* Iones *adde* et Aeoles.
-

C. 4043

Verkrijgbaar bij J. L. BEIJERS te Utrecht.

- Dr. H. van Herwerden**, *Analecta critica ad Thucydidem, Lysiam, Sophoclem, Aristophanem et comicorum Graecorum fragmenta* f 0,90
- , *Animadversiones philologicae ad Theognidem. Accedunt miscellanea critica in lyricos Graecos* „ 1,—
- , *Exercitationes criticae in poeticis et prosaicis quibusdam Atticorum monumentis. Accedit descriptio codicis Ambrosiani, quo continetur fragmentum onomastici Polucis, cum praecipuarum lectionum elenchio* „ 2,70
- , *Spicilegium Vaticanum continens novas lectiones in hist. Graecorum excerpta, quae primus edidit Ang. Maius, prolatae e palimpsesto Vaticano denuo excusso additis commentariis criticis cum in reliquorum tum in Diodori, etiam quae alibi extant, excerpta* „ 2,40
- , *Studia Thucydidea. Accedunt analecta scenica* „ 2,45
- , *Plutarchea et Lucianea cum nova Marciani codicis collatione* „ 1,25
- , *Oratio de moribus Graecorum aetate Homerica* „ 0,80
- , *Lapidum de dialecto attica testimonia* „ 0,90
- , *Commentatio critica in Herodoti libros I et II* „ 0,70

-
- Dr. W. H. van de Sande Bakhuyzen**, *De parodia in comoediis Aristophanis. Locos ubi Aristophanes verbis epicorum, lyricorum, tragicorum utitur, collegit et illustravit* „ 3,—

-
- Dr. H. Th. Karsten**, *Commentatio critica de Platonis quae feruntur epistolis, praecipue tertia, septima et octava* „ 1,25

-
- Dr. A. H. G. P. van den Es**, *Commentatio de Demosthenis Midiana* „ 0,60

-
- G. Ch. Crusius**, *Grieksch-Nederduitsch Woordenboek der mythologische, historische en geographische eigennamen; een aanhangsel tot ieder Grieksch woordenboek. Bewerkt door J. TERPSTRA (f 5,50)* „ 1,—

-
- Montanus de Haan Hettema**, *Idioticon Frisicum. Friesch-Latijnsch-Nederlandsch Woordenboek, uit oude handschriften bijeenverzameld (f 8,40)* „ 7,50

W
I